

PREDGOVOR

Kad tišina progovori

Postoje priče koje ljudi pričaju glasno.

I postoje one koje godinama šute.

Ovo je upravo takva priča.

Dugo sam vjerovao da će moja bol ostati samo moja. Da će uspomene na djetinjstvo, na tatu, na suze moje majke, na dane kada nismo imali gotovo ništa i na sve bitke koje sam vodio ostati zaključane duboko u meni.

Ali tišina ima jednu neobičnu osobinu.

Koliko god je pokušavao sakriti, istina uvijek pronade svoj glas.

Zato danas držite ovu knjigu u rukama.

Ne zato što sam živio savršen život.

Nisam.

Ne zato što sam uvijek pobjeđivao.

Nisam.

Nego zato što sam nakon svakog pada odlučio ponovno ustati.

Ovo nije knjiga o slavi.

Nije ni knjiga o televiziji, natjecanjima ili glazbi.

Ovo je knjiga o jednom dječaku koji je prerano upoznao gubitak.

O majci koja je, unatoč boli, ostala stup naše obitelji.

O teti Magdaleni koja nam je pomagala kada nismo imali gotovo ništa.

O sestrama Martini, Ani i i bratu Mateu, s kojima sam dijelio i ono malo što smo imali.

O prijateljima koji su ostali kada su mnogi otišli.

I o ocu...

Čovjeku koji možda više nije među nama, ali je prisutan na svakoj stranici ove knjige.

Sve što sam danas postao nosi dio njega.

Možda će netko u ovoj knjizi pronaći sebe.

Možda će netko nakon posljednje stranice nazvati roditelje.

Možda će netko odlučiti da ne odustane od svojih snova.

Ako se dogodi makar jedna od tih stvari, onda je svaka suza prolivena dok sam pisao ove stranice imala smisla.

Na pozornici **Pinkovih Zvezda** prvi put sam osjetio da se snovi mogu dotaknuti.

Ali da biste razumjeli koliko je taj trenutak značio, morate se vratiti mnogo godina unatrag.

U vrijeme kada nisam imao reflektore.

Nisam imao publiku.

Nisam imao ništa osim jedne velike želje da jednog dana moj glas dopre do ljudi.

Ovo nije kraj moje priče.

Ovo je tek početak.

Dobro došli u moj život.

Ivan Barišić

PRVO POGLAVLJE

Dječak koji je sanjao više

Postoje mjesta koja ne možeš zaboraviti, ma koliko daleko otišao.

Možeš promijeniti grad.

Možeš promijeniti posao.

Možeš upoznati stotine novih ljudi.

Ali miris zemlje nakon kiše, cesta kojom si kao dijete svakodnevno prolazio i kuća u kojoj si napravio prve korake ostanu u čovjeku zauvijek.

Moje ime je Ivan Barišić.

Rođen sam 19. studenoga 2002. godine u Karlovcu.

Ali moje djetinjstvo nije pripadalo gradu.

Pripadalo je Vojniću.

Malom mjestu koje možda na karti ne zauzima puno prostora, ali u mom srcu zauzima cijeli jedan svijet.

Kad zatvorim oči, i danas mogu čuti cvrkut ptica u rano jutro i zvuk traktora koji polako prolazi cestom. Mogu osjetiti miris svježe pokošene trave, zemlje nakon kiše i toplinu doma koja se ne može kupiti novcem.

To je bio moj svijet.

Nije bio savršen.

Ali bio je moj.

Naša kuća bila je velika, ali daleko od završene. Nismo imali novca da je uredimo odjednom pa smo je godinama sređivali, sobu po sobu, onoliko koliko smo mogli. Dok su drugi možda imali uređene dječje sobe, mi smo dugo svi zajedno spavali u dnevnom boravku.

I danas se toga sjećam s osmijehom.

Navečer bismo legli jedni pokraj drugih, a iz peći se čulo tiho pucketanje drva. To je zvuk koji me i danas, nakon svih ovih godina, vrati kući.

Mama Božana bi u kuhinji na peći na drva pekla biskvit ili čupavce. Miris bi ispunio cijelu kuću, a nas četvero djece svakih nekoliko minuta dolazilo bi do nje s istim pitanjem.

“Mama... je l’ gotovo?”

Ona bi se nasmijala i rekla:

“Još malo. Budite strpljivi.”

Nama je tih nekoliko minuta trajalo kao cijela vječnost.

Kad bi kolač napokon bio gotov, nije postojao sretniji trenutak.

Možda je nekome to bio običan biskvit.

Nama je bio najukusniji kolač na svijetu.

Jer ga je napravila naša mama.

Moja mama Božana bila je domaćica.

Ali ta riječ nikada neće moći opisati sve što je bila.

Bila je srce naše obitelji.

Žena velikog srca koja bi pomogla svakome, čak i kada sama nije imala puno. Uvijek nas je stavljala ispred sebe. Danas znam da je često posljednje novce trošila kako bi nama ispunila neku malu dječju želju.

Nikada nije željela da osjetimo koliko je teško.

Uvijek je govorila:

“Budi pošten. Pomozi ako možeš. Ne gledaj nikoga s visine. Budi skroman i dobar.”

A kad bih izlazio iz kuće, gotovo svaki put bi za mnom viknula:

“Pamet u glavu i javi se kad stigneš.”

Tada mi je to bila obična rečenica.

Danas znam da je u tih nekoliko riječi stalo sve ono što jedna majka osjeća.

Moj tata zvao se Stipo.

Ne želim ga pamtititi samo po njegovim lošim danima.

Istina je, volio je popiti.

I bilo je dana kada su se iz kuće čuli svađa i povišeni tonovi. Kao dijete nisam razumio zašto se to događa. Samo sam želio da ponovno zavlada mir.

Ali isto tako znam da to nije bio jedini Stipo.

Kad nije pio, bio je najbolji tata na svijetu.

Bio je strog, ali bi uvijek na kraju popustio.

Volio je zapjevati narodnu pjesmu ili sevdalinku, zbijati šale i nasmijavati nas. Vodio nas je u lunapark kada bi došao u Vojnić i tada sam imao osjećaj da je cijeli svijet naš.

Zato ga nikada nisam mogao gledati samo kroz njegove mane.

U mom srcu uvijek će postojati oba njegova lica.

I ono koje je boljelo.

I ono koje je voljelo.

Nas četvero djece odrastali smo zajedno.

Moj stariji brat Mateo bio je već veliki dečko, Martina je bila godinu dana starija od mene, a Ana je bila naša najmanja princeza.

Ljeti bismo od jutra do mraka bili vani.

Igrali smo graničara, skrivača, tenis, pravili blatnjave kolače i izmišljali igre koje su nama bile zanimljivije od bilo koje igračke.

A čim bih čuo da se ekipa skuplja ispred škole, znao sam gdje idem.

Nogomet.

Betonirano igralište pred školom bilo je naše malo prvenstvo svijeta.

Nije bilo važno kakvu loptu imamo.

Važno je bilo da igramo.

U dvorištu je uvijek trčao naš pas Bubi.

Bio je crn, čupav i vjeran prijatelj mog djetinjstva.

Odrastao je zajedno sa mnom.

Kada je uginuo, imao sam četrnaest godina.

Tada sam prvi put shvatio koliko čovjek može zavoljeti jedno biće koje ne zna govoriti, a razumije te bolje od mnogih ljudi.

Odmalena sam znao da nemamo.

Ali nikada nisam osjećao zavist.

Nisam razmišljao o tome zašto netko ima skuplje tenisice ili više igračaka.

Više sam razmišljao kako je mojim roditeljima teško.

Kako bih im jednog dana mogao pomoći.

Kako bismo imali ono osnovno.

Da se ne brinemo za struju.

Za vodu.

Za račune.

Možda dijete ne bi trebalo razmišljati o takvim stvarima.

Ali ja jesam.

Glazba je oduvijek bila dio naše kuće.

Slušale su se narodne pjesme i sevdalinke.

Tata bi zapjevao, a ja bih ga slušao i u sebi zamišljao da jednog dana stojim na velikoj pozornici.

Nitko nije znao koliko sam maštao.

Duboko u sebi osjećao sam da me život vodi prema nečemu većem.

Ne zato što sam želio biti poznat.

Ne zato što sam želio bogatstvo.

Nego zato što nisam mogao prihvatiti da se život svodi samo na posao, spavanje i čekanje novog dana.

Htio sam ostaviti trag.

Htio sam da moj život ima smisao.

Danas, kada se osvrnem na svoje djetinjstvo, ne nedostaju mi igračke koje nisam imao.

Ne nedostaju mi skupe stvari.

Nedostaje mi zvuk traktora ispred kuće.

Pucketanje drva u peći.

Miris maminih kolača.

Smijeh moje obitelji dok zajedno gledamo televiziju.

Nedostaje mi osjećaj da smo svi zajedno.

Da smo jedno.

A kada bih danas mogao zagrliti onog malog dječaka iz Vojnića, rekao bih mu samo jedno:

“Nemoj se bojati sanjati. Ali nemoj zaboraviti svaki dan zagrliti mamu i tatu. Jednog ćeš dana shvatiti da je njihova ljubav bila najveće bogatstvo koje si ikada imao.”

Nisam odrastao u bogatoj obitelji.

Ali odrastao sam među ljudima koji su me naučili što pravo bogatstvo znači.

I upravo je tu započela moja priča.

DRUGO POGLAVLJE

Kad shvatiš da si drugačiji

Postoje trenuci u životu koji ne bole zato što su veliki.

Bole zato što ih dijete ne razumije.

A ja sam vrlo rano počeo osjećati da sam drugačiji.

Nisam znao objasniti zašto.

Samo sam znao da se ne uklapam.

Osnovnu školu pamtim po mnogo lijepih uspomena, ali i po trenucima koji su me obilježili za cijeli život.

Svako jutro krenuo bih prema školi istim putem. Ujutro bi se čuo cvrkut ptica, u daljini bi prolazio traktor, a Vojnić se tek polako budio.

Izvana je sve izgledalo mirno.

Ali u meni nije bilo mira.

Bilo je jutara kada sam putem do škole plakao.

Brisao bih suze prije nego što dođem do školskog dvorišta jer nisam želio da itko vidi koliko me boli.

Nisam želio da me netko pita što mi je.

Nisam ni znao kako to objasniti.

Odmalena sam bio mirnije dijete.

Volio sam biti uredan, bio sam pristojan prema svima i uvijek sam vjerovao da će dobrota biti dovoljna da te ljudi prihvate.

Nažalost, nije uvijek bilo tako.

Neka djeca u meni su vidjela samo nekoga tko je drugačiji.

A djeca, često i nesvjesno, znaju biti okrutna.

Svaka riječ ostavljala je trag.

Možda oni nisu razmišljali o tome što govore.

Ali ja jesam.

Nosio sam njihove riječi sa sobom kući.

Nosio sam ih u krevet.

Nosio sam ih u svaki novi dan.

I polako sam počeo vjerovati da možda stvarno nisam dovoljno dobar.

Najteže mi je bilo to što nisam znao zašto.

Nikome nisam učinio ništa loše.

Samo sam bio svoj.

A ponekad je upravo to bilo dovoljno da budeš drugačiji.

Počeo sam razmišljati kako bi bilo lijepo promijeniti školu.

Promijeniti mjesto.

Početi ispočetka negdje gdje me nitko ne poznaje.

Vjerovao sam da će negdje drugdje možda biti lakše.

Kod kuće gotovo nikada nisam pričao što se događa.

Mama bi primijetila da nešto nije u redu.

Pitala bi me:

“Ivane, je li sve u redu?”

Uvijek bih odgovorio isto.

“Je.”

To malo “je” bilo je najveća laž koju sam tada znao izgovoriti.

Nisam želio da se brine.

Ionako je već nosila dovoljno tereta na svojim leđima.

U školi je ipak postojala jedna osoba koja je primijetila da nešto nije u redu.

Bila je to pedagogica.

Nije me osuđivala.

Nije me požurivala da pričam.

Samo bi me pozvala kod sebe i razgovarala sa mnom.

Znala je da volim igrati igrice.

Pa bi mi, nakon razgovora, dopustila da se malo poigram na računalu.

Možda će nekome to zvučati kao sitnica.

Meni je tada značilo cijeli svijet.

Na tih nekoliko minuta zaboravio bih sve ružne riječi koje sam čuo.

Zaboravio bih da sam tužan.

Netko je vidio da mi treba pomoć.

I bio je tu.

To nikada nisam zaboravio.

A onda je u moj život ušla Sara.

Upoznali smo se u osnovnoj školi kada sam imao jedanaest godina.

Nije me gledala kao drugi.

Nije joj bilo važno što netko misli o meni.

Vidjela je čovjeka iza svih mojih strahova.

Polako smo počeli razgovarati.

Smijati se.

Provoditi vrijeme zajedno.

Ne mogu reći da je riješila sve moje probleme.

Ali mogu reći da je učinila nešto puno važnije.

Pokazala mi je da još postoje ljudi koji će te prihvatiti upravo onakvog kakav jesi.

Od tog trenutka više nisam imao osjećaj da sam potpuno sam.

Iako sam se izvana često smijao, u sebi sam vodio bitke za koje nitko nije znao.

Počeo sam sumnjati u sebe.

Pitao sam se jesam li ja problem.

Jesam li mogao biti drugačiji.

Jesam li se trebao promijeniti samo da me drugi prihvate.

Danas znam da nisam.

Ali tada...

Tada sam bio samo dijete koje je željelo pripadati.

Kad bi školsko zvono označilo kraj nastave, često bih otišao igrati nogomet.

Lopta je bila jedina stvar o kojoj sam tada razmišljao.

Dok sam trčao za njom, barem na kratko zaboravio bih sve ono što me boljelo.

A kada bih ostao sam kod kuće, glazba je postajala moj drugi svijet.

Slušao sam pjesme i zamišljao sebe na velikoj pozornici.

Tamo me nitko nije osuđivao.

Tamo nije bilo ružnih riječi.

Postojao sam samo ja i moja najveća ljubav.

Glazba.

Danas, kada se vratim mislima u to razdoblje, ne osjećam ljutnju.

Osjećam tugu zbog onog dječaka koji je mislio da nije dovoljno vrijedan.

Volio bih da mogu stati ispred njega, pogledati ga u oči i reći mu:

“Nikada se nemoj mijenjati da bi te drugi prihvatili. Upravo ono zbog čega misliš da si drugačiji jednog će dana postati tvoja najveća snaga.”

Tada to nisam mogao znati.

Ali danas znam.

Da nisam prošao sve te trenutke, možda nikada ne bih postao čovjek kakav sam danas.

Večeri su u našem domu imale neku posebnu čar.

Kad bi sunce počelo zalaziti iza šume, cijelo bi dvorište dobilo toplu, zlatnu boju. Zrak bi mirisao na pokošenu travu i zemlju koja se tijekom dana ugrijala na suncu. Negdje u daljini čuo bi se traktor koji se vraća s polja, a ptice bi polako utihnule, kao da i one znaju da je dan pri kraju.

Tih večeri nismo imali puno.

Ali imali smo jedni druge.

Nakon večere često bismo sjedili ispred kuće. Nije bilo potrebe za velikim planovima ni skupom zabavom. Dovoljno je bilo nekoliko stolica, tišina koju bi povremeno prekinuo nečiji osmijeh ili kratka priča o tome kako je prošao dan.

To su trenuci koji danas vrijede više od svega.

Tata nije bio čovjek koji je puno govorio.

Više je promatrao nego pričao.

Ali kad bi nešto rekao, njegove riječi ostale bi mi urezane u sjećanje.

Jedne takve večeri sjedili smo jedan pokraj drugoga. Nisam ni slutio da će mi običan razgovor jednoga dana postati jedna od najvrjednijih uspomena.

Pogledao je prema nebu, duboko udahnuo i tiho rekao:

“Sinko...”

Okrenuo sam se prema njemu.

“U životu ćeš upoznati svakakve ljude.”

Slušao sam ga pažljivo.

“Neki će ti željeti dobro.”

“Neki neće.”

“Neki će ti pljeskati kad budeš uspješan.”

“A neki će jedva čekati da padneš.”

Na trenutak je zašutio, a zatim me pogledao ravno u oči.

“Ali znaš što je najvažnije?”

Odmahnuo sam glavom.

“Da ostaneš čovjek.”

Te četiri riječi tada možda nisam potpuno razumio.

Bio sam dijete.

Mislio sam da je dovoljno biti dobar.

Tek mnogo godina kasnije shvatio sam koliko je teško ostati čovjek kad te život počne iskušavati.

Koliko je lako uzvratiti mržnjom.

Koliko je teško oprostiti.

Koliko je teško ostati svoj kad te ljudi pokušavaju promijeniti.

Tatina rečenica pratila me kroz cijeli život.

Kad god sam bio razočaran, kad god su me ljudi povrijedili ili izdali, sjetio bih se upravo tih riječi.

One su postale moj kompas.

Naša obitelj nije bila savršena.

Kao ni jedna druga.

Bilo je dana kada smo se znali posvađati zbog sitnica. Bilo je trenutaka kada bi svatko otišao u svoju tišinu. Bilo je briga o kojima mi djeca nismo ni znali ništa.

Ali ono što smo imali bilo je važnije od svega.

Uvijek smo se vraćali jedni drugima.

Uvijek smo bili obitelj.

Moje sestre, Martina i Ana, unosile su poseban život u naš dom. Nekad bi se iz kuće čuo njihov smijeh, nekad prepirka oko potpuno nevažnih stvari, a već nekoliko minuta poslije ponovno bismo svi sjedili zajedno kao da se ništa nije dogodilo.

Takve sitnice tada su izgledale sasvim obične.

Danas znam da su upravo one bile život.

Danas znam da se sreća ne skriva u velikim događajima.

Skriva se u običnim danima za koje misliš da će trajati zauvijek.

I možda upravo zato danas toliko cijenim obitelj.

Jer sam imao priliku osjetiti što znači imati dom.

Ne kuću.

Dom.

Mjesto na koje se vraćaš bez straha.

Mjesto gdje te netko čeka.

Mjesto gdje možeš biti ono što jesi.

Nisam tada mogao ni zamisliti koliko će se brzo sve promijeniti.

Da jesam, vjerojatno bih svaku večer još malo dulje sjedio pokraj tate.

Još bih ga jednom zagrlio.

Još bih ga jednom pitao kako je proveo dan.

Ali život nam rijetko kaže da je nešto posljednji put.

On samo nastavi dalje.

A tek kasnije shvatiš da neke trenutke više nikada nećeš moći vratiti.

U tim godinama nismo bili sami.

Postojala je još jedna osoba koja je našoj obitelji značila više nego što će ikada moći stati u nekoliko rečenica.

To je bila moja teta Magdalena, mamina mlađa sestra.

Ne pamtim je po velikim riječima.

Pamtim je po velikom srcu.

Koliko god je mogla, uvijek je bila uz nas.

Donijela bi vrećice pune hrane.

Sokove za nas djecu.

Slatkiše kada bi mogla.

A kada je trebalo, pomogla bi i novcem, samo da lakše prebrodimo teške dane.

Nikada nije dala da se osjećamo kao da smo sami.

Njezina pomoć nije bila samo u onome što nam je donosila.

Bila je u osjećaju da netko misli na nas.

Da postoji netko tko će pokucati na vrata i pitati kako smo.

Danas, kada pogledam unatrag, još više shvaćam koliko su takva djela velika.
Jer pomoći nekome kada i sam nemaš puno najveći je znak dobrote.

Teta Magdalena nije nam pomagala zato što je morala.

Pomagala nam je zato što nas je voljela.

Na tome ću joj biti zahvalan cijeli život.

Takva dobrota ne zaboravlja se.

Ona ostaje u srcu i onda kada prođu godine.

TREĆE POGLAVLJE

Dom koji se ne može kupiti

Kad ljudi čuju riječ **bogatstvo**, većina odmah pomisli na novac.

Na velike kuće.

Na skupe automobile.

Na luksuzna putovanja.

Na markiranu odjeću.

Na život bez briga.

I ja sam kasnije u životu vidio ljude koji su imali sve to. Ušao sam u velike kuće, vidio skupocjene automobile i upoznao ljude koji su mogli kupiti gotovo sve što požele.

Ali kad me danas netko pita što je pravo bogatstvo, pred očima mi se ne pojavi ni vila, ni bazen, ni puni bankovni računi.

Pojavi mi se jedna sasvim drugačija slika.

Naša kuća u Gornjem Vojniću.

Možda nekome nije izgledala posebno. Nije bila moderna. Nije bila uređena kao kuće koje danas gledamo na društvenim mrežama ili u časopisima. Godinama se uređivala, malo po malo, koliko su roditelji mogli priuštiti. Jedna prostorija bila bi gotova, pa bi se štedjelo za drugu. Sve je nastajalo polako, uz puno odricanja i rada.

Ali meni je bila najljepša kuća na svijetu.

Jer nije bila ispunjena skupim stvarima.

Bila je ispunjena ljudima koje sam volio.

Kad bih se probudio rano ujutro, nije mi trebao sat da znam koliko je sati. Kuća je već bila budna.

Iz kuhinje bi se čuo tihi zveket šalice i tanjura. Mama je gotovo uvijek ustajala prva. Miris svježe skuhane kave polako bi ispunjavao cijelu kuću, a ako je tog jutra pekla kolače ili pripremala doručak, miris toplog tijesta i vanilije miješao se s mirisom drva iz peći.

Peć bi tiho pucketala.

Taj zvuk i danas mogu čuti u mislima.

Kroz prozor bi ulazile prve zrake sunca, a izvana se čuo cvrkut ptica. Negdje u dvorištu Bubi bi zalajao na prolaznika ili traktor koji je prolazio cestom. Sve je bilo tako obično.

A zapravo je bilo neprocjenjivo.

Tada nisam znao koliko će mi ti prizori jednog dana nedostajati.

Mislio sam da će takva jutra trajati zauvijek.

Danas bih dao sve da mogu još jednom sjesti za onaj stol, čuti mamu kako nas doziva na doručak i vidjeti tatu kako, još pospan, ispija prvu kavu u tišini.

Moja mama Božana bila je srce naše obitelji.

Bila je žena koja je uvijek pronalazila način da nas nasmije, čak i onda kada je njoj bilo najteže. Danas znam da je nosila mnogo briga koje mi, kao djeca, nismo ni primjećivali. Brinula je kako će sve stići, kako će kuća funkcionirati, hoće li nam išta nedostajati.

Ali pred nama je uvijek nosila osmijeh.

Koliko se samo puta odrekla nečega za sebe kako bismo mi imali ono što nam treba.

Nikada to nije rekla naglas.

Jednostavno je bila takva.

Kad bih bio tužan ili zabrinut, nije joj trebalo puno da primijeti kako nešto nije u redu. Pogledala bi me svojim toplim očima i rekla:

“Bit će dobro.”

Dvije jednostavne riječi.

Ali u njima je bilo toliko snage da sam joj uvijek vjerovao.

Tek danas shvaćam koliko je hrabrosti trebalo izgovoriti ih, čak i onda kada ni sama nije mogla biti sigurna što nas čeka sutra.

Moj tata Stipo bio je drugačiji.

Nije bio čovjek od velikih govora.

Nije znao pokazivati osjećaje dugim rečenicama.

Ali pokazivao ih je svojim djelima.

Kad je nešto trebalo napraviti, nije čekao da to učini netko drugi. Kad je netko trebao pomoć, prvi bi ustao. Radio je puno i teško, a njegove ruke govorile su priču života ispunjenog radom. Bile su grube, ispucale i pune tragova godina provedenih stvarajući nešto za svoju obitelj.

Kad bi me potapšao po ramenu ili me zagrlio, osjećao sam sigurnost koju je teško opisati riječima.

To nije bio samo zagrljaj.

To je bio osjećaj da, dok je on tu, ništa loše ne može dogoditi.

Danas znam koliko sam tada bio bogat.

Postoji nešto što želim reći o Ani.

Ona nije samo moja mlađa sestra.

Ona će za mene uvijek biti moja mala seka.

Nije važno što danas ima dvadeset i jednu godinu, a ja dvadeset i tri.

Vrijeme može promijeniti godine, ali ne može promijeniti ono što osjećam prema njoj.

Oduvijek je imala posebno mjesto u mom srcu.

Ne zbog toga što smo dijelili isto prezime.

Nego zato što je dio mene.

Dio mog djetinjstva.

Dio svih uspomena koje nosim sa sobom.

Kad god je pogledam, vidim onu istu djevojčicu koja je unosila radost u naš dom.

I danas, koliko god odrasli, u meni uvijek postoji ona ista želja da je čuvam, da bude sretna i da zna kako u meni uvijek ima starijeg brata na kojeg se može osloniti.

Ne znam hoće li joj život uvijek biti lagan.

Znam samo da ću, dok god budem mogao, biti uz nju.

Jer ljubav između brata i sestre ne mjeri se godinama.

Ne mjeri se riječima.

Ona se mjeri prisutnošću, brigom i srcem.

A Ana će, bez obzira na to koliko vremena prođe, uvijek imati posebno mjesto u mom srcu.

I uvijek će ostati moja mala seka.

ČETVRTO POGLAVLJE

Badnja večer koja je promijenila sve

Postoje datumi koje čovjek ne mora zapisati.

Ne treba mu kalendar.

Ne treba mu podsjetnik.

Dovoljno je zatvoriti oči.

I sve se vrati.

Ne samo slike.

Vrati se miris.

Vrati se zvuk.

Vrati se osjećaj.

Za mene je to 24. prosinca 2019. godine.

Badnjak.

Dan kada se obitelji okupljaju.

Dan kada se pale svijeće.

Dan kada kuće mirišu na pečenku, kolače i tek okićen bor.

Dan kada se ljudi mire, grle i jedni drugima žele zdravlje, mir i ljubav.

Dan koji bi trebao biti jedan od najljepših u godini.

A meni je postao dan koji je zauvijek podijelio moj život na ono prije i ono poslije.

Toga jutra probudio sam se kao i svakog drugog dana.

Ništa nije govorilo da će nekoliko sati kasnije moj život postati potpuno drugačiji.

Imao sam sedamnaest godina.

Bio sam na školskoj praksi i razmišljao samo o tome kako ću uskoro kući. Bio je Badnjak i veselio sam se što ćemo napokon svi biti zajedno. Tata je tih dana radio na terenu u Zagrebu često je bio na terenu zbog posla. Zato nam je svaki njegov dolazak kući značio puno.

Dok sam gledao na sat, jedva sam čekao da završim i vratim se svojoj obitelji.

Nisam znao da brojim posljednje sate života svoga oca.

Kad sam stigao kući, bilo je oko tri sata poslijepodne.

Otvorio sam vrata i ugledao tatu.

Bio je kod kuće.

Osjetio sam ono poznato olakšanje koje dijete osjeti kad vidi da su mu roditelji na okupu.

Bio je malo popio.

To nije bilo ništa neobično.

Kad bi popio, znao je povisiti glas, naljutiti se ili planuti zbog sitnice.

Ali toga dana...

Bio je drukčiji.

Nevjerojatno miran.

Danas, kad se vraćam tom prizoru, upravo me ta njegova smirenost najviše boli.

Kao da je u sebi nosio neki mir koji tada nitko od nas nije mogao razumjeti.

Nije bilo galame.

Nije bilo svađe.

Nije bilo ljutnje.

Samo tišina i njegov blagi osmijeh.

Sjeo je i uzeo mobitel u ruke.

Jednog po jednog zvao je ljude iz svog imenika.

Rodbinu.

Prijatelje.

Poznanike.

Svakome je poželio sretan Božić i blagdane.

Sjedio sam i promatrao ga.

Mislio sam da samo koristi priliku da se javi ljudima koje voli.

Tek mnogo kasnije počeo sam se pitati...

Je li nešto osjećao?

Je li ga je srce već upozoravalo?

Je li negdje duboko u sebi znao da će to biti njegovi posljednji pozivi?

Na to pitanje nikada neću dobiti odgovor.

Poslijepodne smo izašli ispred kuće.

Bio je kraj prosinca, ali dan je bio neobično blag.

Nije bilo one prave zimske hladnoće.

Zrak je bio miran.

Iz dvorišta se čula glazba.

Pjevali smo.

Smijali se.

Popili po koju čašicu.

Na nekoliko sati zaboravili smo sve brige.

Bili smo samo otac i sin koji zajedno provode Badnjak.

Danas mi je upravo ta uspomena jedna od najdragocjenijih koje imam.

Jer nisam znao da će to biti posljednji put da zajedno pjevamo.

Posljednji put da ga gledam kako se smije.

Posljednji put da stojimo jedan pokraj drugoga.

Da sam tada znao ono što danas znam...

Zagrlio bih ga puno jače.

I puno dulje.

Nikada ga ne bih pustio.

Ali život nam ne kaže kada nešto radimo posljednji put.

To shvatimo tek kada ostanemo bez toga.

Sve je izgledalo baš onako kako bi Badnja večer trebala izgledati.

Mirno.

Toplo.

Sigurno.

Nitko od nas nije mogao ni zamisliti da će se za nekoliko minuta sve promijeniti.

Tata me pogledao, nasmiješio se i rukom prošao kroz kosu.

“Ajde, ošišaj me.”

Nasmijao sam se i odmahnuo rukom.

“Ima vremena. Sad si kod kuće dva-tri tjedna. Ošišat ću te poslije blagdana.”

To je bila sasvim obična rečenica.

Izgovorio sam je bez razmišljanja.

Kao i tisuće drugih rečenica koje svakodnevno izgovorimo misleći da vremena imamo napretek.

Da sam samo znao...

Da sam samo mogao naslutiti što dolazi...

Uzeo bih mašinicu istog trenutka.

Ošišao bih ga.

Sjeo pokraj njega.

Razgovarao s njim još satima.

Ali život ne daje priliku da ispravimo ono što nismo znali.

Oko sedam sati navečer tata je rekao da više ne može čekati.

“Gladan sam. Ne mogu više izdržati post.”

Svi smo se nasmijali.

Moj brat Mateo odrezao mu je komad mesa.

Sjeli smo za stol.

Mama je donosila tanjure, a u kući se osjećao onaj poznati mir koji se teško može opisati riječima. Bio je Badnjak. Večer kada bi svaka obitelj trebala biti na okupu.

Nitko nije bio zabrinut.

Nitko nije slutio što će se dogoditi.

Sve je izgledalo sasvim obično.

Baš zato je ono što je uslijedilo bilo toliko nestvarno.

U jednom trenutku tata se uspravio.

Pogledao je prema nama, kao da nam želi nešto reći.

Ali riječi nisu izlazile.

Lice mu je počelo mijenjati boju.

U samo nekoliko sekundi poplavio je.

Isprva smo pomislili da se šali.

Bio je čovjek koji je znao zbijati šale čak i u ozbiljnim trenucima.

Ali ovaj put...

Na njegovom licu nije bilo osmijeha.

Bio je to pogled koji nikada neću zaboraviti.

Mama je prva shvatila da nešto nije u redu.

Skočila je sa stolice, a njezin očajnički krik ispunio je cijelu kuću.

“Umire! Umire! Guši se!”

Taj krik i danas čujem.

Ponekad mi se vrati usred noći.

Ponekad ga čujem i kad zavlada potpuna tišina.

Ja sam instinktivno posegnuo za telefonom.

Ruke su mi se tresle toliko da sam jedva uspio nazvati Hitnu pomoć.

Dok sam razgovarao na telefon sa hitnom, glas mi je podrhtavao.

Pokušavao sam objasniti što se događa, ali riječi su izlazile teško.

Imao sam osjećaj da se cijeli svijet ruši, a ja ne mogu učiniti ništa.

Hitna pomoć stigla je vrlo brzo.

Liječnici su odmah započeli borbu za njegov život.

Oživljavali su ga.

Jednom.

Drugi put.

Treći put.

Svaki njihov pokušaj budio je novu nadu da će otvoriti oči.

Da će udahnuti.

Da će ustati i reći da je sve dobro.

Stajao sam nekoliko koraka dalje.

Nisam mogao prići.

Nisam mogao otići.

Samo sam gledao i molio Boga da ga spasi.

Vrijeme je izgubilo svaki smisao.

Prošlo je gotovo sat vremena.

Meni je to izgledalo kao nekoliko sekundi.

A onda...

Sve je stalo.

Nastala je tišina.

Ona teška tišina koja zauvijek promijeni čovjeka.

Pogled liječnika rekao je sve.

Nisu morali izgovoriti ni jednu riječ.

U tom trenutku znao sam.

Moj tata više nije bio živ.

Pozvali su majku u kuću i izjavili joj sućut, a mi ispred kuće onako tužni i jadni samo smo briznuli u plač.

Kad su ga iznosili iz kuće, stajao sam na vratima i gledao za njim.

Bio je neobično topao prosinački dan.

A baš u trenutku kada su ga u sanduku izvozili iz dvorišta, podigao se snažan vjetar.

Krošnje drveća počele su se njihati.

Lišće je šuštal.

Nitko nije govorio.

Samo smo u tišini gledali kako mrtvačko vozilo polako odlazi.

Sve dok nije nestalo s ceste.

U istom trenutku vjetar je stao.

Zavladala je potpuna tišina.

Kao da je i priroda na trenutak zastala zajedno s nama.

Te večeri nisam izgubio samo oca.

Izgubio sam oslonac.

Izgubio sam dio sebe.

I izgubio sam ono bezbrižno dijete koje je do tada vjerovalo da će roditelji uvijek biti tu.

Od toga trenutka više ništa nije bilo isto.

U tim danima često sam pogledao svoju mlađu sestru Anu.

Bila je još dijete.

I dok sam pokušavao pronaći snagu za sebe, razmišljao sam i o njoj.

Pitao sam se kako objasniti nešto što ni sam nisam mogao razumjeti.

Gledao sam njezine oči i vidio istu tugu koju smo svi nosili, ali i onu dječju nadu da će se tata možda ipak vratiti kroz vrata.

Tada sam shvatio da više nisam odgovoran samo za sebe.

Želio sam biti brat na kojeg će se moći osloniti.

Netko tko će je nasmijati kada joj bude najteže.

Netko tko će je zaštititi koliko god bude mogao.

Možda nisam uvijek znao kako.

Možda sam i sam bio slomljen.

Ali jedno sam znao.

Kakve god oluje došle u naš život, Ana nikada nije smjela osjetiti da je sama.

PETO POGLAVLJE

Kad dijete preko noći postane čovjek

Postoje trenuci u životu koji čovjeka promijene zauvijek.

Ne pitaju ga je li spreman.

Ne daju mu vremena da se oprostí od života kakav je poznavao.

Jednostavno dođu.

I sve što je do jučer bilo normalno, u jednom trenutku postane samo uspomena.

Nakon Badnje večeri 2019. godine više ništa nije bilo isto.

Sunce je i dalje izlazilo.

Ljudi su odlazili na posao.

Automobili su prolazili našom ulicom.

Život je za sve druge nastavio teći.

Samo je moj stao.

Prvih nekoliko dana gotovo da se i ne sjećam.

Sve je bilo kao kroz maglu.

Ljudi su dolazili u našu kuću.

Palile su se svijeće.

Izražavala se sućut.

Netko bi me zagrlio.

Netko bi mi stisnuo ruku.

Svi su pokušavali pronaći riječi koje bi barem malo ublažile bol.

Govorili su:

“Vrijeme će pomoći.”

“Bit će lakše.”

“On je sada na boljem mjestu.”

Znam da su to govorili iz dobre namjere.

Ali tada nijedna riječ nije mogla doprijeti do mene.

Kako može biti lakše kada izgubiš čovjeka kojeg si cijeli život zvao tata?

Kako vrijeme može vratiti nekoga koga više nema?

Nije moglo.

Najviše je boljela kuća.

Bila je ista.

Isti zidovi.

Isti stol.

Isti hodnik.

Ista vrata.

Ali više nije imala isti život.

Nedostajao je jedan glas.

Jedan osmijeh.

Jedan čovjek.

Prazna stolica za stolom postala je najglasnija tišina koju sam ikada čuo.

Ponekad bih nesvjesno pogledao prema mjestu gdje je tata uvijek sjedio.

Kao da očekujem da će svakog trenutka nešto prokomentirati, nasmijati se ili me pitati kako je prošao dan.

Ali stolica je ostajala prazna.

I svaki put srce bi me ponovno zaboljelo.

Bili smo zajedno.

Ali svatko je svoju tugu nosio na svoj način.

Mama se trudila biti jaka.

Zbog nas.

Ali vidio sam u njezinim očima koliko joj nedostaje čovjek s kojim je gradila život.

Moje sestre pokušavale su pronaći svoj način da se nose s boli.

A ja...

Ja sam se povukao u sebe.

Nisam znao kako pričati o onome što osjećam.

Nisam znao ni kako zaplakati pred drugima.

Sve sam držao u sebi.

Naša obitelj više nije imala onu slogu koju je nekad imala.

Ne zato što se više nismo voljeli.

Nego zato što je svatko vodio svoju, tihi bitku.

Kuća koja je nekada bila puna razgovora odjednom je postala ispunjena šutnjom.

A ta šutnja ponekad je boljela više od bilo kakvih riječi.

Bilo je jutara kada bih se probudio i na djelić sekunde pomislio da je sve bio samo ružan san.

Da će tata otvoriti vrata.

Da ću čuti njegove korake.

Da će me pitati jesam li gladan ili kako je bilo u školi.

A onda bi me stvarnost ponovno pogodila.

I svaki put boljela jednako.

Često bih poželio uzeti telefon i nazvati ga.

Ispričati mu kako mi je prošao dan.

Pitati ga za savjet.

Reći mu nešto što sam zaboravio reći.

Ali onda bih se sjetio da se na taj broj više nitko neće javiti.

Tada sam prvi put shvatio koliko čovjeku mogu nedostajati sasvim obične stvari.

Jedno pitanje.

Jedan zagrljaj.

Jedan glas.

Jedna osoba.

I ništa ih više ne može zamijeniti.

Najteže bitke vodio sam onda kada me nitko nije gledao.

Kad bih ostao sam u svojoj sobi.

Kad bi se ugasila svjetla.

Kad bi oko mene zavládala tišina.

Tada su dolazile misli.

Vraćao sam u glavi svaki trenutak Badnje večeri.

Svaku riječ.

Svaki pogled.

Pitao sam se jesam li mogao nešto promijeniti.

Jesam li mogao učiniti više.

Ali koliko god se vraćao na taj dan, odgovor je uvijek bio isti.

Nisam mogao.

Bilo je dana kada nisam imao volje ni za što.

Ustajao sam jer sam morao.

Odlazio u školu.

Vraćao se kući.

Ali iznutra sam bio potpuno prazan.

Ljudi su me gledali i mislili da sam dobro.

Nisam bio.

Samo sam naučio skrivati ono što osjećam.

Glazba je oduvijek bila dio mog života.

Još kao dijete pronalazio sam mir u pjesmama.

Ali nakon tatine smrti postala je nešto puno više.

Postala je moj spas.

Kad bih stavio slušalice na uši, barem nakratko sve bi utihnulo.

Bol nije nestajala.

Ali postajala je podnošljivija.

U pjesmama sam pronalazio riječi koje sam ja nisam znao izgovoriti.

Kad nisam mogao pričati, slušao sam.

Kad nisam mogao objasniti što osjećam, pjevao sam.

I imao sam osjećaj da me glazba razumije bolje nego itko drugi.

Borio sam se sam sa sobom.

Pitao sam se kako nastaviti živjeti nakon svega.

Kako prihvatiti da čovjeka kojeg voliš više nikada nećeš vidjeti.

Kako prihvatiti da više nikada nećeš čuti njegov glas.

Na ta pitanja nije bilo odgovora.

Odgovor je donijelo vrijeme.

Ne zato što je izbrisalo bol.

Nego zato što me naučilo živjeti s njom.

Jednoga dana sjeo sam sam ispred kuće.

Na isto ono mjesto gdje smo tata i ja toliko puta sjedili zajedno.

Gledao sam prema nebu.

Dugo nisam izgovorio ni jednu riječ.

A onda sam u sebi rekao:

“Tata... znam da te ne mogu vratiti.”

Koliko god to želio.

Koliko god molio Boga.

Koliko god plakao.

To nije bilo moguće.

Tada sam shvatio da imam dva izbora.

Mogu cijeli život ostati zarobljen u boli.

Ili mogu nastaviti živjeti tako da bude ponosan na mene.

Toga dana donio sam odluku.

Neću odustati.

Ne zato što me više nije boljelo.

Nego zato što sam znao da bi upravo to i on želio.

Odlučio sam živjeti.

Boriti se.

Raditi.

Pjevati.

Ostvarivati svoje snove.

I u svakom uspjehu sa sobom nositi dio njega.

Shvatio sam da čovjek ne odlazi onda kada ga pokopaju.

Odlazi tek onda kada ga zaboravimo.

A ja svog tatu nikada neću zaboraviti.

On živi u svakom mom koraku.

U svakoj odluci koju donesem.

U svakoj pjesmi koju otpjevam.

U svakoj molitvi koju izgovorim.

Imao sam tek sedamnaest godina.

Dok su mnogi moji vršnjaci razmišljali o izlascima, putovanjima i bezbrižnim danima nakon završetka škole, ja sam razmišljao kako pomoći svojoj obitelji.

Nakon što sam završio školu, znao sam da više nemam vremena čekati.

Trebalo je raditi.

Trebalo je biti odgovoran.

Trebalo je pomoći mami i obitelji da zajedno nastavimo dalje.

Zaposlio sam se u jednoj tvornici plastike.

Posao nije bio lagan.

Dani su bili dugi, a umor velik.

Ali svaki zarađeni euro za mene je imao posebnu vrijednost jer sam znao zašto radim.

Uz taj posao radio sam i u ugostiteljstvu, u gostionici Joker u Vojniću.

Tamo nisam pronašao samo posao.

Pronašao sam i dobre ljude.

Posebno jednu osobu koju nikada neću zaboraviti.

Moju šeficu Ružu.

Ruža mi nije bila samo poslodavac.

Bila je osoba koja je u meni vidjela nešto više od mladog dečka koji pokušava pronaći svoje mjesto u životu.

Znala je kroz što prolazim.

Znala je koliko mi je teško nakon svega što se dogodilo.

I uvijek je bila spremna pomoći.

Kada sam polagao vozački ispit i kada mi je nedostajalo novca da završim ono što sam započeo, Ruža mi je pružila ruku.

Nije dopustila da odustanem zbog novca.

Kasnije, kada sam kupovao svoj prvi automobil ponovno mi je trebala pomoć, opet je bila uz mene.

Takve stvari čovjek nikada ne zaboravi.

Novac se može vratiti.

Ali dobrota, povjerenje i pružena ruka u trenutku kada ti je najpotrebnija ostaju u srcu cijeli život.

Ruža mi je svojim djelima pokazala da obitelj nisu uvijek samo ljudi s kojima dijeliš isto prezime.

Ponekad ti život pošalje ljude koji te prihvate kao svoga i pomognu ti onda kada ti je pomoć najpotrebnija.

Zato će ona uvijek imati posebno mjesto u mojoj priči.

Jer u vremenu kada sam pokušavao ponovno sastaviti svoj život, bila je jedna od osoba koja mi je pomogla da nastavim ići naprijed.

I danas joj na tome od srca dugujem jedno veliko i iskreno hvala.

I danas, kada mi je teško, često pogledam prema nebu.

Ne tražim odgovor.

Ne tražim čudo.

Samo u sebi tiho kažem:

“Tata Nadam se da si ponosan na mene.”

Jer, iako ga više nema pokraj mene, nosim ga sa sobom svakoga dana.

Ne na fotografiji.

Ne u uspomenama.

Nego u srcu.

A to je mjesto iz kojeg ga nitko i ništa nikada neće moći uzeti.

ŠESTO POGLAVLJE

Jedna prijateljica protiv cijelog svijeta

Kažu da se pravi prijatelji ne broje. Prepoznaju se.

Tek kad ostaneš bez puno ljudi, shvatiš koliko vrijedi jedna osoba koja ostane.

U mom životu ta osoba zvala se Sara.

Na prvi pogled bila je sasvim obična djevojka.

Nije tražila pažnju.

Nije se trudila biti u središtu društva.

Nije željela da je svi primijete.

Ali imala je ono što je danas teško pronaći.

Dobro srce.

Izvana sam izgledao smireno.

Iznutra sam vodio bitku koju nitko nije mogao vidjeti.

Upravo tada Sara nije odustajala od mene.

Gotovo svaki put kada bi znala da sam slobodan od posla, nazvala bi me.

“Jesi za kavu?”

“Idemo malo prošetati.”

“Nemoj cijeli dan biti sam.”

Nije to radila zato što je morala.

Radila je to zato što joj je bilo stalo.

Znala je da nisam dobro.

Vidjela je ono što sam pokušavao sakriti od svih.

Primjećivala je tugu u mojim očima, čak i onda kada bih se nasmiješio.

Osjetila bi da nešto nije u redu i prije nego što bih išta rekao.

Nikada me nije tjerala da pričam ako nisam imao snage.

Nije govorila velike riječi.

Nije izgovarala rečenice koje ljudi često govore kad ne znaju kako pomoći.

Samo je bila uz mene.

A ponekad je upravo to najveća pomoć koju čovjek može pružiti drugome.

Bilo je dana kada bismo satima sjedili na klupi ili šetali, a da gotovo ništa ne kažemo.

Drugima bi takva tišina možda bila neugodna.

Nama nije.

U toj tišini osjećao sam da nisam sam.

I to je bilo dovoljno.

Kad bih počeo sumnjati u sebe, ona bi pronašla način da me vrati na pravi put.

Kad bih rekao:

“Ne mogu više.”

Ona bi se samo nasmiješila i odgovorila:

“Možeš. Samo sada ne vidiš koliko si jak.”

Nisam joj uvijek vjerovao.

Ali danas znam da je bila u pravu.

Polako sam ponovno počeo vjerovati ljudima.

Ne svima.

Ali onima koji su svojim djelima pokazali da zaslužuju moje povjerenje.

Sara je bila jedna od tih osoba.

Nije me gledala kroz moju tugu.

Nije me sažalijevala.

Vidjela je u meni čovjeka koji se bori.

I vjerovala je u mene čak i onda kada ja nisam vjerovao u sebe.

Glazba je u isto vrijeme postajala sve važniji dio mog života.

Kad god bi mi bilo teško, pjevao bih.

Nekada samo za sebe.

Nekada pred nekoliko ljudi.

Svaka pjesma bila je način da iz sebe izbacim ono što nisam znao izgovoriti.

Sara je bila jedna od prvih osoba koja je iskreno vjerovala u moj glas.

Nikada mi nije govorila da će biti lako.

Ali uvijek mi je govorila da ne odustanem.

Da nastavim pjevati.

Da nastavim vjerovati u sebe.

Možda nije ni bila svjesna koliko su mi njezine riječi značile.

Jer postoje ljudi koji ti promijene život, a da toga nikada nisu ni svjesni.

Godine su polako prolazile.

Bol nije nestala.

Naučio sam živjeti s njom.

Naučio sam da neke rane nikada potpuno ne zacijele.

Samo postanu dio tebe.

Ali uz ljude koji te iskreno vole i uz snove koje носиš u sebi, čovjek pronađe snagu napraviti još jedan korak.

Pa još jedan.

I tako, dan po dan.

Tada još nisam znao da će mi život donijeti nova prijateljstva.

Jedno od njih postat će toliko snažno da ću tog čovjeka nazivati svojim bratom.

Nisam znao ni da će neki ljudi otići iz mog života, a godinama kasnije ponovno se vratiti.

Život je čudan.

Ponekad odvede ljude daleko da bi ih u pravom trenutku ponovno spojio.

A ja sam tek počeo shvaćati da iza svake teške životne lekcije često stoji razlog koji razumijemo tek mnogo godina kasnije.

SEDMO POGLAVLJE

Brat kojeg nisam birao po krvi

Kažu da obitelj ne biraš.

Ali ponekad ti život podari nekoga tko, iako nije iste krvi, postane dio tvoje obitelji.

Za mene je to bio Dario.

Nismo bili ljudi koji su svaki dan provodili zajedno od djetinjstva.

Naš put bio je drugačiji.

Bilo je razdoblja kada smo se viđali često.

Bilo je vremena kada bi svatko otišao svojim putem.

Život nas je spajao.

Pa razdvajao. Pa opet spajao.

Ali svaki put kada bi bilo najvažnije, znali smo jedan za drugoga.

Mislim da se upravo tako prepoznaju prava prijateljstva.

Ne po tome koliko ste svaki dan zajedno.

Nego po tome što, kad se ponovno sretnete, imate osjećaj kao da se ništa nije promijenilo.

Dario je bio osoba kojoj nisam morao objašnjavati tko sam.

Prihvaćao me sa svim mojim manama.

Sa svim mojim usponima.

I padovima.

Bilo je dana kada bismo satima razgovarali o životu.

O planovima.

O glazbi.

O budućnosti.

Ponekad bismo sjedili uz piće i pričali o svemu.

Ponekad bismo samo šutjeli.

Ali ta šutnja nikada nije bila neugodna.

Jer među pravim prijateljima ne moraš stalno govoriti.

Dovoljno je da znaš da je netko tu.

Nakon tatine smrti bilo je trenutaka kada sam imao osjećaj da se cijeli svijet kreće naprijed, a ja stojim na mjestu.

To nije njihova krivnja.

Ali ti ostaneš zarobljen u jednom trenutku.

Dario je znao prepoznati kada nisam dobro.

Nije uvijek pitao što mi je.

Nekada bi samo rekao:

“Ajde, idemo malo van.”

Nije znao da mi je upravo to ponekad trebalo više od bilo kakvog savjeta.

Nije pokušavao riješiti moje probleme.

Samo mi nije dopuštao da ih nosim potpuno sam.

Takve ljude život ne šalje često.

Kako su godine prolazile, sve više sam osjećao da glazba postaje moj put.

Počeo sam ozbiljnije razmišljati o nastupima.

O tome da svoj glas podijelim s ljudima.

Mnogi su govorili da je to teško.

Neki da je gotovo nemoguće.

Bilo je i onih koji su se samo nasmijali.

“Ma pusti to.”

“Od toga nema kruha.”

“Nije to za tebe.”

Takve riječi bole.

Ali s vremenom sam naučio jednu stvar.

Ljudi često najviše sumnjaju u tuđe snove zato što su odustali od svojih.

Svaka takva rečenica postajala je novo gorivo.

Nisam želio dokazati da sam bolji od bilo koga.

Htio sam dokazati da dječak iz Vojnića ima pravo sanjati jednako veliko kao bilo tko drugi.

Jedne večeri dugo nisam mogao zaspati.

Razmišljao sam o svemu što sam prošao.

O školi.

O tatinoj smrti.

O ljudima koji su otišli.

O onima koji su ostali.

Pogledao sam prema stropu i rekao sam sebi:

“Jednog dana stat ću na veliku pozornicu.”

Nisam znao kako.

Nisam znao kada.

Nisam znao hoće li se to ikada dogoditi.

Ali prvi put nisam osjetio strah.

Osjetio sam vjeru.

Vjeru da negdje ispred mene postoji prilika koja će promijeniti moj život.

Nekoliko mjeseci kasnije počeo sam razmišljati o natjecanju o kojem su pričali gotovo svi koji su voljeli glazbu.

Natjecanju koje je mnogima promijenilo život.

Natjecanju koje će i meni otvoriti vrata o kojima sam godinama sanjao.

Tada još nisam znao da će put prema toj pozornici biti puno teži nego što sam mogao zamisliti.

Ali prvi korak već sam napravio.

Odlučio sam pokušati.

A ponekad upravo jedna odluka promijeni cijeli život.

OSMO POGLAVLJE

Prvi korak prema snu

Postoji jedna rečenica koju sam tijekom života čuo bezbroj puta.

“Snovi su lijepi, ali od njih se ne živi.”

Možda su ljudi koji su to govorili imali dobre namjere.

Možda su me samo pokušavali zaštititi od razočaranja.

Možda su mislili da mi daju realan pogled na život.

Ali nisu znali jednu stvar.

Neki ljudi jednostavno ne mogu prestati sanjati.

Ja sam bio jedan od njih.

Od malih nogu glazba je bila nešto što me pratilo.

Kada mi je bilo teško, ona me smirivala.

Kada nisam znao kako izraziti osjećaje, pjesma je govorila umjesto mene.

Kada sam izgubio tatu, glazba je bila jedno od rijetkih mjesta gdje sam mogao pustiti sve ono što sam nosio u sebi.

Zato za mene pjevanje nikada nije bilo samo pjevanje.

To je bio dio mene.

Svaki put kada bih uzeo mikrofon u ruke, imao sam osjećaj da napokon mogu biti ono što stvarno jesam.

Nisam više bio dječak kojeg su zadirkivali.

Nisam bio samo mladić koji je prerano morao odrasti.

Nisam bio dijete koje je izgubilo oca.

Bio sam samo Ivan.

Ivan koji ima nešto za reći.

Ivan koji želi da ga ljudi čuju.

Ivan koji pjeva srcem.

Nisam imao opremu.

Nisam imao poznanstva u glazbenom svijetu.

Nisam imao nekoga tko bi me pogurao prema velikim vratima.

Imao sam samo svoj glas.

I vjeru da taj glas jednog dana može doći do ljudi.

Ponekad bih gledao televiziju i promatrao pjevače na velikim pozornicama.

Reflektori bi obasjali njihova lica.

Publika bi pjevala zajedno s njima.

Kamere bi pratile svaki njihov pokret.

Meni je to izgledalo kao neki drugi svijet.

Kao nešto što se događa drugima.

Ne meni.

Ali onda bih se sjetio malog dječaka iz Gornjeg Vojnića koji je zatvarao oči i zamišljao upravo takve trenutke.

Dječaka koji nije imao puno toga, ali je imao san.

I shvatio bih...

Ako sam tada imao hrabrosti sanjati, zašto sada ne bih imao hrabrosti pokušati?

Nisam znao hoće li uspjeti.

Nisam znao hoće li netko prepoznati moj glas.

Nisam znao hoću li dobiti priliku.

Ali znao sam da ne želim jednog dana sjediti i pitati se:

“Što bi bilo da sam pokušao?”

Jednog dana donio sam odluku.

Prijavit ću se.

Bez obzira na ishod.

Bez obzira na strah.

Bez obzira na mogućnost razočaranja.

Jer ponekad nije najveći poraz kada ne uspiješ.

Najveći poraz je kada nikada ne pokušaš.

Kada sam poslao prijavu, dugo sam gledao u ekran mobitela.

Nekoliko sekundi samo sam šutio.

Znao sam da sam napravio prvi korak.

Više nije bilo samo sanjanje.

Sad sam stvarno pokušao.

Sve ostalo bilo je u Božjim rukama.

Nakon toga počelo je čekanje.

A čekanje zna biti teže od samog pokušaja.

Svaki zvuk mobitela natjerao bi me da pogledam ekran.

Svaka nepoznata obavijest ubrzala bi mi srce.

Jedan dio mene govorio je:

“Možda je ovo taj poziv.”

Drugi dio odmah bi odgovorio:

“Nemoj se previše nadati.”

Borba između nade i straha trajala je iz dana u dan.

Ponekad bih bio potpuno siguran da će se dogoditi nešto veliko.

A onda bih se u sljedećem trenutku pitao jesam li samo sanjao nešto što je predaleko za mene.

Ali duboko u sebi osjećao sam nešto.

Neki unutarnji glas koji mi je govorio da ne odustanem.

Kao da me sve ono kroz što sam prošao dovelo upravo do tog trenutka.

Sve suze.

Sve borbe.

Sva razočaranja.

Svi ljudi koji su ostali uz mene.

Sve je to bilo dio mog puta.

Jer nisam želio stati na pozornicu samo zbog sebe.

Želio sam tamo ponijeti svoju obitelj.

Svoju mamu.

Svoga pokojnog tatu.

Prijatelje koji su vjerovali u mene kada nije bilo razloga da vjeruju.

I onog malog dječaka koji je nekada sanjao ispred kuće u Vojniću.

Dječaka koji nije znao kako će do tamo doći.

Ali je vjerovao da će jednog dana pokušati.

Tada još nisam znao da će me taj put odvesti u Beograd.

Nisam znao koliko će emocija donijeti.

Koliko ću puta stati pred ljude i morati dokazivati sebe.

Nisam znao da će ta pozornica biti jedno od najvećih iskustava mog života.

Ali znao sam jedno.

Prvi korak je napravljen.

A ponekad upravo jedan mali korak otvori vrata koja si cijeli život čekao.

DEVETO POGLAVLJE

Beograd ili ništa

Ponekad čovjek u jednom trenutku pomisli da je sve završilo.

Da su se vrata koja je pokušavao otvoriti previše puta zatvorila pred njim.

Da možda nije dovoljno dobar.

Da možda san koji nosi u sebi pripada samo nekim drugim ljudima.

Ali život često ima drugačiji plan.

Ponekad se jedna vrata zatvore samo zato da bi nas usmjerila prema onima koja su cijelo vrijeme čekala da ih otvorimo.

Godina je bila 2025.

Iza mene su bile godine borbe, odricanja, sumnji i pokušaja da pronađem svoje mjesto pod glazbenim nebom.

Glazba nikada nije bila samo hobi.

Nije bila samo pjevanje.

Bila je dio mene.

Bila je način da izgovorim ono što nekad nisam znao reći riječima.

Kad bih ostao sam sa svojim mislima, pjesma je bila ono mjesto gdje sam mogao biti potpuno iskren.

Dugo sam u sebi nosio jednu želju.

Želio sam napraviti nešto veliko.

Želio sam da moj glas jednom izađe iz zidova moje sobe.

Izvan onih prostorija koje su slušale moje prve pokušaje, prve pogreške, prve snove.

Znao sam da možda neće biti lako.

Znao sam da u glazbenom svijetu nije dovoljan samo glas.

Treba hrabrosti.

Treba sreće.

Treba ljudi koji će ti dati priliku.

A ja nisam imao velike veze.

Nisam imao nekoga tko će me pogurati.

Imao sam samo ono što sam nosio u sebi.

Svoj glas.

Svoju priču.

I svoju vjeru da možda mogu uspjeti.

Zato sam odlučio napraviti prvi veliki korak.

Prijavio sam se na IDJ Show.

Za nekoga sa strane to je možda bila samo obična prijava na natjecanje.

Ali za mene nije.

Za mene je to bio trenutak u kojem sam odlučio prestati samo sanjati i pokušati.

Bio je to test.

Pitanje koje sam godinama nosio duboko u sebi:

“Vrijedim li dovoljno da me netko čuje?”

“Ono što imam u sebi vrijedi li nešto i izvan mog doma?”

S tim mislima krenuo sam prema Beogradu.

Sam.

Bez velike pratnje.

Bez ljudi oko sebe koji bi mi govorili da će sve biti dobro.

U tom trenutku morao sam sam pronaći snagu.

Grad je bio velik, ulice nepoznate, a u meni se miješalo puno osjećaja.

Uzbuđenje.

Strah.

Nada.

Sumnja.

Sve ono što čovjek osjeti kada krene prema nečemu što mu je važno.

Stao sam pred ljude koji odlučuju o tome tko će dobiti priliku.

Uzeo sam mikrofona u ruke i dao ono najbolje što sam imao.

Nisam tamo došao glumiti.

Nisam došao biti netko drugi.

Došao sam pokazati sebe.

Ali ovaj put nije završilo onako kako sam zamišljao.

Nisam prošao.

I taj trenutak nije bio lagan.

Jer kada čovjek pokaže dio sebe, kada pred drugima otvori ono što godinama gradi u sebi, svako odbijanje zaboli.

Nije boljelo samo zato što nisam prošao natjecanje.

Boljelo je zato što sam u taj nastup stavio dio svog sna.

Dio svojih godina.

Dio svega kroz što sam prošao.

U tom trenutku u glavi su mi se pojavila pitanja.

“Jesam li dovoljno dobar?”

“Je li ovo stvarno moj put?”

“Što ako nikada ne uspijem?”

Ali negdje duboko u sebi znao sam da jedan neuspjeh ne može odlučiti cijeli moj život.

Jer kroz život sam već naučio što znači pasti.

Nakon svega što sam prošao, posebno nakon gubitka oca i svih trenutaka kada sam morao biti jači nego što sam mislio da mogu biti, znao sam jednu stvar.

Pad nije kraj.

Kraj je samo kada čovjek odluči prestati pokušavati.

Kako sam već platio smještaj i imao još nekoliko dana u Beogradu, nisam odmah krenuo kući.

Možda sam tada mislio da samo čekam povratak.

Ali danas znam da sam zapravo čekao novu priliku.

Nisam ni slutio da će baš tih nekoliko dana promijeniti smjer mog puta.

Tada sam upoznao prijatelja koji je također bio na IDJ Showu.

Počeli smo razgovarati.

O glazbi.

O nastupima.

O snovima.

O onom osjećaju kada želiš nešto postići, ali još uvijek ne znaš hoće li ti se vrata otvoriti.

U jednom trenutku rekao mi je:

“Idem na Pinkove zvezde.”

Pogledao sam ga.

A onda je izgovorio rečenicu koju možda nikada neće zaboraviti:

“Prijavi se i ti.”

Nekome bi to bila samo obična rečenica.

Meni nije bila.

Meni je zvučala kao znak.

Kao da mi život govori:

“Nisi završio. Samo trebaš pokušati još jednom.”

Nakon jednih zatvorenih vrata pojavila su se druga.

Razmišljao sam.

Imao sam strahove.

Imao sam sumnje.

Ali onda sam se sjetio svega što sam već prošao.

Sjetio sam se da sam preživio trenutke za koje sam mislio da ih neću moći izdržati.

Ako sam mogao nastaviti nakon najvećih životnih bolova, mogao sam pokušati i za svoj san.

Zato sam napravio još jedan korak.

Prijavio sam se na Pinkove zvezde.

Bez sigurnosti.

Bez obećanja da će sve završiti dobro.

Samo ja.

Moj glas.

I ona ista želja koja me pratila od početka.

Ovaj put osjećaj je bio drugačiji.

Trema je postojala.

Anksioznost je postojala.

Stres je bio prisutan.

Ali uz sve to postojalo je i nešto jače.

Uzbuđenje.

Osjećaj da se možda napokon približavam onome o čemu sam godinama sanjao

Kao da mi je nešto iznutra govorilo:

“Ovo je tvoja prilika.”

Kad sam stao pred mikrofon, nisam želio samo otpjevati pjesmu.

Nisam želio da ljudi zapamte samo moj glas.

Htio sam da osjete mene.

Moju priču.

Sve ono što sam nosio u sebi.

Bol koju sam preživio.

Borbe koje nitko nije vidio.

Snove kojih se nisam odrekao.

Nada koja me držala kada je bilo najteže.

Nakon nastupa nisam znao što očekivati.

Ali onda se dogodilo nešto što mi je promijenilo pogled na samoga sebe.

Objavio sam svoju audiciju na društvene mreže.

Moja audicija počela se širiti kao požar.

Broj pregleda rastao je iz dana u dan.

Ljudi su dijelili moj nastup.

Pisali komentare.

Davali podršku.

A onda je brojka narasla gotovo do dva milijuna pregleda.

Sjećam se tog osjećaja.

Sjedio sam i gledao ekran.

Nisam mogao vjerovati.

Onaj isti dječak koji je nekada pjevao sam u sobi i pitao se hoće li ga itko ikada čuti, sada je imao ljude koji su slušali njegov glas.

Taj trenutak mi nije donio samo preglede.

Donio mi je nešto puno važnije.

Vjeru.

Vjeru da možda ipak mogu.

Da možda moj san nije samo neka daleka želja.

Da možda stvarno postoji mjesto za mene u ovom svijetu glazbe.

Ali kada čovjek dobije pažnju, dolaze i očekivanja.

U glavi sam zamišljao kako će sve izgledati.

Nadao sam se velikoj podršci.

Velikim riječima.

Potvrdi da sam na pravom putu.

Na audiciji sam dobio podršku od Desingerice i bio sam zahvalan na tome.

Ali duboko u sebi očekivao sam možda još više.

Očekivao sam trenutak koji će mi potpuno potvrditi da pripadam tamo.

Zato sam nakon svega imao pomiješane osjećaje.

Bio sam sretan jer su me ljudi primijetili.

Ali istovremeno je postojala mala praznina jer sam zamišljao da će taj trenutak izgledati drugačije.

Ipak, ovaj put nisam napravio ono što sam nekada znao napraviti.

Nisam odustao.

Nisam se povukao.

Nisam rekao:

“Možda ovo nije za mene.”

Ovaj put sam rekao:

“Tek sam počeo.”

Jer kroz život sam naučio jednu važnu stvar.

Nije pobjednik onaj koji nikada ne padne.

Pobjednik je onaj koji svaki put pronađe razlog da ustane.

A moj pravi put na Pinkovim zvezdama tek je počinjao.

DESETO POGLAVLJE

Riječi koje bole, ali grade

Najteži dio svakog sna nije samo doći do prilike.

Najteži dio je ostati svoj kada se prvi put nađeš pred ljudima koji te gledaju, procjenjuju i odlučuju jesi li dovoljno dobar.

Jer dok sanjaš iz svoje sobe, dok pjevaš pred ogledalom ili zatvorenih očiju zamišljaš velike pozornice, sve izgleda jednostavnije.

Ali kada stvarno staneš pred reflektore, kada čuješ glas publike, kada znaš da te gledaju ljudi koje nikada nisi upoznao, tada se pokaže koliko stvarno vjeruješ u sebe.

Kad sam došao na Pinkove zvezde, nisam došao samo kao pjevač.

Nisam došao samo s pjesmom.

Došao sam sa svojom pričom.

Došao sam kao Ivan.

Dječak iz Gornjeg Vojnića.

Dječak koji je odrastao uz zvuk peći koja pucketa, lavež psa ispred kuće i obiteljske razgovore koji su mu značili više nego što je tada znao.

Došao sam kao dečko koji je prošao kroz godine kada nije vjerovao u sebe.

Kao netko tko je rano morao odrasti.

Netko tko je izgubio oca i morao naučiti živjeti s prazninom koju takav gubitak ostavi.

Netko tko nije imao savršen put.

Ali je imao nešto što se ne može kupiti.

Želju.

Upornost.

I onu malu iskru koja ga je uvijek gurala naprijed čak i kada je bilo teško.

Izašao sam na pozornicu svjestan jedne stvari.

Ovdje će se sve vidjeti.

Svaki ton.

Svaki dah.

Svaka nesigurnost.

Svaka greška.

Kamere će uhvatiti ono što možda ni sam ne primijetim.

Svaki pogled žirija nosit će neku poruku.

To je cijena kada odlučiš svoj san podijeliti s drugima.

Ali upravo zato sam i došao.

Jer nisam više želio sanjati samo u tišini.

Nisam želio da moj glas ostane samo između četiri zida.

Želio sam priliku.

Želio sam stati tamo i reći:

“Ovo sam ja.”

Kad je došao trenutak nastupa, sve oko mene kao da je nestalo.

Nestale su kamere.

Nestali su ljudi oko mene.

Nestao je strah koji je do tada bio prisutan.

Ostala je samo pjesma.

Samo mikrofoni u ruci.

I nekoliko minuta u kojima sam mogao pokazati sve ono što godinama nosim u sebi.

Nisam pjevao samo melodiju.

Pjevao sam svoje uspomene.

Svoje borbe.

Svoje padove.

Sve trenutke kada sam morao biti jači nego što sam mislio da mogu biti.

A onda je došao trenutak koji je za svakog natjecatelja jedan od najtežih.

Komentari.

Trenutak kada više nisi sam sa svojim osjećajem.

Kada ono što si napravio dolazi pred druge ljude.

Pohvale te podignu.

Daju ti krila.

Ali kritike...

Kritike te natjeraju da zastaneš.

Da pogledaš sebe.

Da se zapitaš što možeš bolje.
Neke riječi Jelene Karleuše pogodile su me.
Ne zato što nisam očekivao kritiku.

Znao sam gdje dolazim.
Znao sam da sam na natjecanju i da će svatko imati svoje mišljenje.

Ali postoji razlika između toga da čuješ kritiku i da osjetiš njezinu težinu.
Jer kada netko komentira nešto u što si uložio godine života, nije lako ostati potpuno miran.

Glazba za mene nikada nije bila samo nastup.
Bila je dio mene.

Zato su neke riječi ostale u meni duže nego što sam očekivao.
Nakon svega sam razmišljao.

Vraćao sam taj trenutak u glavi.
Pitao sam se:

“Jesam li mogao bolje?”
“Što trebam popraviti?”
“Jesam li dovoljno jak za ovaj put?”

Ali onda sam se sjetio svega što sam već prošao.

Sjetio sam se dječaka kojeg su nekada podcjenjivali.
Sjetio sam se ljudi koji nisu vjerovali da će od njega biti nešto.
Sjetio sam se noći kada je bilo lakše odustati nego nastaviti.
Ali svaki put kada me život srušio, pronašao sam način da ustanem.

Pa zašto bi sada bilo drugačije?

Nisam dopustio da me jedna kritika zaustavi.
Naprotiv.
Počeo sam je gledati drugačije.
Kao lekciju.
Jer lako je vjerovati u sebe kada te svi hvale.
Lako je hodati naprijed kada ti svi govore da si odličan.
Ali pravi karakter pokažeš onda kada čuješ nešto što ti nije lako prihvatiti.
Tada vidiš koliko stvarno želiš svoj san.

Ipak, nije svatko u tom žiriju gledao na mene isto.
Bilo je i onih koji su znali prepoznati trud.

Viki mi je dala podršku i lijepe riječi.
Zorica također.

Njihove pohvale nisu bile samo formalnost.
Osjetio sam da su vidjele ono što sam pokušavao pokazati.
Da su prepoznale borbu, emociju i iskrenost.

I Desingerica me znao pohvaliti.

Njegove riječi su mi također značile, jer kad netko vidi da si došao dati sve od sebe, to ostane u tebi.

Bosanac je bio suzdržaniji.

Nije puno govorio.

Ali prvi krug me pohvalio.

I to mi je ostalo u pamćenju.

Jer ponekad i kratka, odmjerena pohvala znači više nego duga priča.

Znači da si ipak nešto dotaknuo.

Da nisi prošao nezapaženo.

Da tvoj trud nije bio uzaludan.

Kada je stigla odluka za prolazak dalje, prošao sam direktno.

Taj trenutak nije bio samo prolazak u sljedeći krug.

Bio je to razgovor sa samim sobom.

Dokaz da jedna teška riječ ne može izbrisati godine truda.

Dokaz da ne moraš odmah biti savršen.

Dovoljno je da svaki put budeš bolji nego jučer.

Nakon toga nisam se opustio.

Nisam pomislio da je sada sve gotovo.

Tek tada sam shvatio koliko rada još slijedi.

Nastavio sam vježbati.

Slušati.

Učiti.

Popravlјati ono što mogu.

Jer sam shvatio jednu važnu stvar.

Talent je samo početak.

Ali glava odlučuje koliko ćeš daleko otići.

Možeš imati glas.

Možeš imati želju.

Možeš imati san.

Ali ako ne znaš podnijeti pritisak, sumnje i padove, teško je izdržati put.

Pinkove zvezde nisu me učile samo pjevanju.

Učile su me životu.

Naučile su me da neće svi odmah vjerovati u mene.

I da to ne mora biti moj problem.

Moj posao nije uvjeriti svakoga.

Moj posao je dati najbolje od sebe.

Mjeseci su prolazili.

Snimanja su se nastavila.

Svaki dolazak na set donosio je nova iskustva.

Nova poznanstva.

Nove izazove.

Svaki put sam učio nešto novo o glazbi, ali i o sebi.

A onda sam shvatio još nešto.

Nisu svi komentari jednako teški.

Neke riječi te pokušaju slomiti.

Neke te pokušaju zaustaviti.

Ali ako znaš tko si, onda i najteži trenutak može postati gorivo.

Može te natjerati da radiš više.

Da budeš bolji.

Da ne tražiš potvrdu tamo gdje je možda nećeš dobiti.

Kad danas pogledam taj period, ne vidim samo televizijsko natjecanje.

Vidim školu života.

Vidim trenutak kada sam prestao čekati da mi drugi daju dopuštenje da vjerujem u sebe.

Vidim trenutak kada sam počeo sam sebi govoriti:

“Mogu.”

Jer najveća pobjeda nije kada ti netko drugi kaže:

“Ti si najbolji.”

Najveća pobjeda je kada sam sebi kažeš:

“Vrijedim pokušati.”

I nastaviš dalje.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Kad san postane stvarnost

Postoji trenutak u životu kada čovjek shvati da više nije samo sanjar.

To je onaj trenutak kada ono što je godinama zamišljao u mislima odjednom postane stvarnost.

Godinama prije toga zamišljao sam pozornicu.

Zamišljao sam velika svjetla iznad sebe.

Zamišljao sam mikrofoni u rukama.

Zamišljao sam ljude koji slušaju moj glas.

Ponekad bih zatvorio oči i u glavi stvarao sliku trenutka koji možda nikada neće doći.

Ali duboko u sebi uvijek sam vjerovao da vrijedi pokušati.

A onda je jednog dana ta slika iz moje glave postala stvarnost.

Stajao sam tamo.

Ispred mene kamere.

Ispred mene žiri.

Ispred mene pozornica o kojoj sam toliko puta sanjao.

Nije više bilo skrivanja.

Nije više bilo pjevanja samo za sebe.

Nije više bilo trenutaka kada samo ja znam koliko mi glazba znači.

Sada je moj glas mogao čuti puno veći broj ljudi nego ikada prije.

I taj osjećaj je bio nevjerojatan.

Ali istovremeno i težak.

Jer kada ti se ostvari nešto o čemu si dugo sanjao, shvatiš da san nosi odgovornost.

Odjednom više ne pokazuješ samo glas.

Pokazuješ sebe.

Svaki novi krug donosio je nešto novo.

Više pritiska.

Više očekivanja.

Više pitanja u glavi.

“Hoću li proći?”

“Hoće li ovaj put biti dovoljno?”

“Jesam li dao sve što sam mogao?”

Ali s vremenom sam počeo shvaćati nešto važno.

Ne mogu kontrolirati tuđe mišljenje.

Ne mogu utjecati na to kako će netko doživjeti moj nastup.

Ne mogu natjerati svakoga da vidi ono što ja osjećam.

Ali mogu kontrolirati jednu stvar.

Koliko ću dati od sebe.

Zato sam svaki put kada bih izašao na pozornicu pokušavao zaboraviti sve ostalo.

Zaboraviti strah.

Zaboraviti uspoređivanje.

Zaboraviti ono pitanje koje se često pojavljivalo u glavi:

“Jesam li dovoljno dobar?”

Jer u tim trenucima nisam želio pjevati samo zbog prolaska.

Pjevao sam zbog sebe.

Zbog svih onih godina kada sam sumnjao.

Zbog svih trenutaka kada sam mislio da možda nisam dovoljno vrijedan.

Zbog dječaka koji je nekada sam u svojoj sobi držao mikrofona i zamišljao veliku pozornicu.

Svaki nastup bio je razgovor između mene danas i onog dječaka iz prošlosti.

Kao da mu govorim:

“Vidiš, ipak smo uspjeli doći ovdje.”

Kad sam pjevao, nisam nosio samo pjesmu.

Nosio sam sve.

I sreću.

I tugu.

I uspomene.

I borbe koje su me oblikovale.

Ljudi često vide samo nekoliko minuta na televiziji.

Vide nastup.

Vide reakcije.

Vide komentare.

Vide prolazak ili ispadanje.

Ali ne vide ono prije toga.

Ne vide sate razmišljanja.

Ne vide nervozu dok čekaš svoj red.

Ne vide trenutke kada stojiš sam i pitaš se:

“Hoću li uspjeti?”

Ne vide koliko hrabrosti treba stati pred ljude i pokazati ono najosjetljivije što imaš.

Svoj glas.

Svoju emociju.

Sebe.

Ali Pinkove zvezde nisu mi donijele samo iskustvo, nastupe i vrijedne životne lekcije.

Donijele su mi i ljude.

Ljude koje možda nikada ne bih upoznao da nisam skupio hrabrost i otišao u Beograd.

Među njima posebno mjesto imaju Andrea i Olivera.

Obje sam upoznao tijekom natjecanja, sasvim spontano.

U moru novih lica i ubrzanog ritma snimanja rodila su se prijateljstva koja su ostala i nakon što su se kamere ugasile.

Andrea mi je vrlo brzo postala dobra prijateljica.

Od prvog razgovora osjećao sam da razgovaram s osobom koja je iskrena, jednostavna i uvijek spremna saslušati.

Naše prijateljstvo nije ostalo samo uspomena s natjecanja.

Traje i danas.

Kad god dođem u Beograd, pronađemo vrijeme jedno za drugo.

Popijemo kavu.

Odemo na ručak.

Razgovaramo o životu, planovima i svemu što nam se događalo otkad smo se posljednji put vidjeli.

I uvijek imam osjećaj kao da smo jučer nastavili razgovor, a ne da su prošli mjeseci.

To je znak pravog prijateljstva.

Sličnu uspomenu nosim i na Oliveru.

I nju sam upoznao tijekom tog razdoblja, a vrlo brzo postala je osoba koju sam iskreno zavolio kao prijateljicu.

Svojom dobrotom, vedrinom i iskrenošću ostavila je poseban trag u mom životu.

Takvi ljudi podsjećaju me da putovanja nisu vrijedna samo zbog mjesta koja obiđemo.

Vrijedna su zbog ljudi koje upoznamo.

Danas sam zahvalan što mi je glazba, osim prilike da ostvarujem svoje snove, donijela i prijateljstva koja traju.

Jer neka poznanstva ostanu samo uspomena.

A neka, poput naših, prerastu u prijateljstva koja ni vrijeme ni kilometri ne mogu udaljiti.

Kako su prolazili krugovi, počeo sam osjećati da se mijenjam.

Prije sam se najviše bojao tuđeg mišljenja.

Svaka riječ ostajala je dugo u meni.

Svaka kritika činila se većom nego što možda jest.

Ali s vremenom sam shvatio da ne mogu živjeti tako.
Jer ako stalno pokušavaš zadovoljiti sve ljude oko sebe, izgubiš ono najvažnije.
Izgubiš sebe.
Na Pinkovim zvezdama nisam dobio samo priliku za pjevanje.
Dobio sam lekciju o životu.
Naučio sam kako izgleda boriti se.
Kako izgleda prihvatiti i pohvalu i kritiku.
Kako izgleda ponovno stati na noge kada ti nije lako.
Treći krug došao je brže nego što sam očekivao.
U meni su se miješale različite emocije.
Bio sam sretan.
Bio sam ponosan.
Jer kada pogledam unatrag, znao sam koliko je put bio dug.
Od dječaka koji je sanjao u svojoj sobi do osobe koja sada stoji na velikoj pozornici.

Ali istovremeno sam znao da je konkurencija velika.
Svaki novi nastup nosio je novu neizvjesnost.

Nije bilo sigurnosti.
Nije bilo garancije.
Samo trenutak u kojem moraš dati najbolje od sebe.
Izašao sam na pozornicu.
Kao i svaki put.
Sa svim što imam.

Pjevao sam iz srca.
Nisam razmišljao samo o prolasku.
Razmišljao sam o tome da taj trenutak iskoristim.
Da pokažem zašto sam tu.
Nakon nastupa došao je trenutak odluke.

Trenutak koji nijedan natjecatelj ne želi doživjeti.

Čekanje.

Tišina.

Pogledi.

I onda spoznaja.

Ovaj put moje ime nije bilo među onima koji nastavljaju dalje.

Ispao sam u trećem krugu.

Na nekoliko trenutaka kao da je sve utihnulo.

Naravno da je boljelo.

Kad nešto voliš.

Kad se za nešto boriš.

Kad u nešto uložiš srce.

Nije lako prihvatiti kraj.

Nisam tamo došao samo sudjelovati.

Nisam došao samo pojaviti se na televiziji.

Došao sam sanjati.

Došao sam pokazati da i jedan dečko iz malog mjesta može stati pred veliku pozornicu.

I upravo zato taj trenutak nije bio samo tuga.

Bio je i ponos.

Jer kada sam se vratio pogledom unatrag, nisam vidio samo ispadanje.

Vidio sam cijeli put.

Vidio sam dječaka koji je nekada slušao riječi koje su ga boljela.

Vidio sam mladića koji je izgubio oca i morao postati jači nego što je ikada mislio da može biti.

Vidio sam osobu koja je sama otišla u Beograd i rekla:

“Ja ću pokušati.”

I pokušao sam.

Možda nisam osvojio natjecanje.

Možda nisam došao do samog kraja.

Ali osvojio sam nešto drugo.

Nešto što mi nitko ne može oduzeti.

Vjeru u sebe.

Prije Pinkovih zvezda pitao sam se imam li potencijala.

Nakon svega više nisam imao to pitanje.

Znao sam.

Ljudi su čuli moj glas.

Ljudi su vidjeli moj trud.

Ljudi su upoznali dio moje priče.

Ispadanje nije bilo kraj.

Bilo je samo jedno poglavlje.

Jer pravi umjetnik nije onaj koji nikada ne padne.

Pravi umjetnik je onaj koji nakon pada ponovno uzme mikrofon u ruke.

Onaj koji nastavi stvarati.

Onaj koji iz svakog poraza uzme nešto što ga čini jačim.

A ja sam znao jednu stvar.

Moj put nije završio na toj pozornici.

Moj mikrofon tek je čekao svoje najveće trenutke.

DVANAESTO POGLAVLJE

Ljudi koji se vrate u pravi trenutak

Nakon što su se ugasile kamere, život se ponovno vratio u stvarnost.

Nema više reflektora.

Nema više velike pozornice.

Nema više osjećaja da svaki tvoj korak prati toliko ljudi.

Odjednom se sve utiša.

Ostaneš sam sa svojim mislima.

I upravo tada, kada više nema buke oko tebe, počneš shvaćati što ti je neko iskustvo stvarno donijelo.

Kad sam se vratio iz Beograda, nisam se vratio kao isti čovjek.

Možda izvana nije bilo velike promjene.

I dalje sam bio isti Ivan.

Isti dečko iz Gornjeg Vojnića.

Ista osoba koja se vratila kući.

Ali nešto u meni bilo je drugačije.

Nešto se pomaknulo.

Mnogi bi možda rekli:

“Nisi pobijedio.”

“Nisi osvojio natjecanje.”

“Nisi došao do kraja.”

Ali ja sam znao nešto što možda drugi nisu vidjeli.
Ponekad najveće pobjede nisu one koje se vide na televiziji.
Ponekad pobjeda nije samo prolazak dalje.
Ponekad je pobjeda kada napraviš ono čega si se godinama bojao.
Ja sam otišao.
Sam.
Stao pred ljude koje nisam poznavao.
Uzeo mikrofona u ruke.
Otpjevao.
Prihvatio kritike.
Prihvatio pohvale.
I napravio nešto najvažnije.
Dokazao sam sebi da mogu.

Prije Pinkovih zvezda često sam se pitao vrijedi li moj san.
Pitao sam se jesam li dovoljno dobar.
Jesam li rođen za to.
Ima li smisla boriti se za nešto što možda nikada neće doći.

Ali nakon svega više nisam imao isto pitanje.
Znao sam da još nisam završio svoj put.
Znao sam da imam još puno toga za naučiti.
Znao sam da moram još raditi, vježbati i rasti.
Ali znao sam i nešto drugo.
Pripadam tom svijetu.

Glazba više nije bila samo želja koju nosim u sebi.

Postala je moj put.

Postala je nešto za što sam spreman boriti se.

Ali uz sve što mi je natjecanje donijelo, donijelo mi je još jednu važnu stvar.

Pokazalo mi je ljude.

Jer kada prolaziš kroz velike promjene, kada ti se život počne mijenjati, tada najbolje vidiš tko je stvarno uz tebe.

Tko se iskreno raduje tvom uspjehu.

Tko vjeruje u tebe čak i kada ti sam ponekad posumnjaš.

Ali život ponekad napravi još nešto posebno.

Vrati ti neke ljude za koje si mislio da su se izgubili putem.

Jedna od tih osoba bila je Bina.

Naš odnos nije uvijek bio jednostavan.

Nije svaki odnos kroz život savršen.

Bilo je razdoblja kada smo bili jako bliski.

Bilo je trenutaka kada smo se udaljili.

Bilo je nesporazuma.

Bilo je riječi koje su možda trebale biti drugačije izgovorene.

Bilo je trenutaka kada je vrijeme napravilo udaljenost između nas.

Ali s vremenom sam shvatio nešto važno.

Nekada se ljudi ne udalje zato što im nije stalo.

Nekada se udalje jer se život dogodi.

Jer emocije budu jače od razuma.

Jer se neke stvari ne riješe odmah.

Tako je bilo i kod nas.

Postojao je period kada više nismo bili blizu kao prije.

Kada je između nas postojao taj razmak koji nije lako objasniti.

Ali život ima svoj način.

Ponekad te od nekoga udalji samo da bi vas kasnije ponovno spojio u trenutku kada ste oboje spremniji razumjeti jedno drugo.

Nakon mog puta kroz Pinkove zvezde, ponovno smo se zbližili.

Možda zato što smo oboje shvatili da neke ljude ne treba izgubiti zbog ponosa.

Možda zato što vrijeme pokaže ono što je stvarno važno.

Jer kada prođu emocije.

Kada se utišaju svađe.

Kada ostane samo ono iskreno pitanje:

“Tko je bio tu kada je bilo teško?”

Tada vidiš vrijednost nekih ljudi.

Na kraju nije najvažnije tko je bio u pravu u svakoj raspravi.

Najvažnije je tko ostane kada se sve smiri.
A meni su takvi ljudi uvijek bili najvažniji.
Nisam nikada tražio oko sebe veliku masu ljudi.
Nije mi trebala gomila poznanstava.
Trebao mi je mali krug ljudi kojima mogu vjerovati.
Ljudi koji znaju moju priču.
Koji znaju moje najbolje dane.
Ali i one dane kada nisam imao snage.
Koji znaju kada se smijem iskreno.
Ali i kada samo pokušavam sakriti da mi nije dobro.
Nakon svega što sam prošao, počeo sam još više cijeniti takve odnose.
Jer život te nauči da se stvari mijenjaju.

Ljudi dolaze.

Ljudi odlaze.

Neki ostanu cijelo vrijeme.

Neki se vrate nakon dugo vremena.

Ali oni pravi ostave trag koji vrijeme ne može izbrisati.

Kad danas pogledam na period Pinkovih zvezda, ne sjećam se samo natjecanja.

Ne sjećam se samo pozornice.

Ne sjećam se samo rezultata.

Sjećam se promjene.

Sjećam se trenutka kada sam prestao čekati da mi netko drugi kaže da vrijedim.

Počeo sam sam sebi vjerovati.

A uz sve ljude koji su mi kroz život pružali podršku, postoji jedna osoba bez koje ova priča ne bi bila potpuna.

Moja sestra Martina.

Oduvijek je bila puno više od starije sestre.

Bila je netko kome sam mogao doći kada mi nije bilo lako.

Netko tko je znao prepoznati da nešto nije u redu, čak i onda kada bih svima govorio da sam dobro.

Nije uvijek pokušavala pronaći savršene riječi.

Ponekad je bilo dovoljno samo da bude tu.

Da me sasluša.

Da vjeruje u mene onda kada sam ja sumnjao u sebe.

Nakon svega što sam prošao – od gubitka našeg oca, preko svih životnih borbi pa do mog glazbenog puta – Martina je ostala moj oslonac.

Radovala se svakom mom uspjehu kao da je njezin.

A kada bih pao, nikada mi nije dopustila da predugo ostanem na tlu.

Uvijek me podsjećala na to koliko sam puta već ustao.

Koliko sam puta dokazao da mogu.

Takvu podršku ne možeš kupiti.

Ne možeš je odglumiti.

Ona dolazi iz ljubavi.

Iz obitelji.

I zato ću joj zauvijek biti zahvalan.

Jer život me naučio da nije najveće bogatstvo imati puno ljudi oko sebe.

Najveće bogatstvo je imati barem jednu osobu koja će biti uz tebe i kada se ugase svjetla pozornice.

Za mene je Martina oduvijek bila jedna od tih osoba.

I zato, kada danas pogledam svoj put, znam da nijedan moj uspjeh nije samo moj.

U njemu je dio moje obitelji.

Dio ljudi koji su vjerovali u mene onda kada je bilo najteže.

A među njima posebno mjesto uvijek će imati moja sestra Martina.

A možda je upravo to najveća pobjeda koju čovjek može ostvariti.

Jer kada jednom pronađeš vjeru u sebe...

onda te više nije lako zaustaviti.

Jer san koji jednom dobije vjeru više nije samo san.

Postaje nešto za što se vrijedi boriti.

Put nije gotov.

Tek je počeo.

TRINAESTO POGLAVLJE

Između najveće sreće i najveće boli: novi početak čovjeka koji nikada nije prestao sanjati

Nakon svega što sam prošao kroz život, mislio sam da me više ništa ne može iznenaditi.

Mislio sam da sam već vidio dovoljno.

Naučio sam živjeti s padovima.

S gubicima.

S razočaranjima.

Naučio sam da život ne ide uvijek putem kojim želimo.

Da nekada moraš proći kroz najteže trenutke kako bi otkrio koliko si zapravo jak.

Ali život uvijek pronađe način da nas iznenadi.

Zadnjih šest, sedam mjeseci pokazali su mi koliko se čovjekov život može promijeniti u samo nekoliko trenutaka.

Jedan dan možeš osjećati da ti se ostvaruju najveće želje.

Možeš osjećati zahvalnost.

Možeš gledati prema budućnosti s osmijehom.

A već drugi dan možeš tražiti snagu samo da ustaneš iz kreveta.

Da pronađeš razlog za još jedan korak.

Jer život nije samo ono lijepo što nam se dogodi.

Život je i način na koji se nosimo s onim što nikada nismo očekivali.

Nakon svega što sam doživio na svom glazbenom putu, nisam želio odustati.

Bez obzira na padove.

Bez obzira na kritike.

Bez obzira na trenutke kada sam se pitao jesam li na pravom putu.

U meni je i dalje živio isti san.

Isti onaj san koji je imao dječak iz Vojnića.

Dječak koji je nekada pjevao sam za sebe.

Koji je zatvarao oči i zamišljao da će jednog dana njegov glas čuti ljudi koje nikada nije upoznao.

Taj san nije nestao.

Možda je nekada bio tiši.

Možda je nekada bio prekriven sumnjama.

Ali nikada nije nestao.

Tada sam preko zajedničke prijateljice stupio u kontakt s Halidom Muslimovićem.

Za mene to nije bio samo običan razgovor.

Bio je to trenutak koji mi je dao novu vjeru.

Novu motivaciju.

Razgovarati s čovjekom koji je ostavio veliki trag u glazbi značilo mi je puno.

Jer kada razgovaraš s nekim tko je prošao put o kojem ti sanjaš, shvatiš da tvoji snovi možda ipak nisu tako daleko.

Osjetio sam kao da mi se ponovno otvaraju neka vrata.

Kao da mi život govori:

“Nastavi vjerovati.”

“Tvoj put još traje.”

A onda se dogodilo nešto što je promijenilo sve.

Ne samo moj pogled na budućnost.

Nego moj pogled na život.

Saznao sam da ću postati otac.

Teško je opisati osjećaj koji čovjek ima u tom trenutku.

Postoje vijesti koje čuješ u životu i znaš da će zauvijek ostati urezane u tvoje sjećanje.

Ovo je bila jedna od njih.

Nakon svega što sam prošao.

Nakon gubitka oca.

Nakon svih trenutaka kada sam se osjećao sam.

Nakon svih borbi u kojima sam morao pronaći snagu koju nisam znao da imam.

Odjednom sam dobio nešto posebno.

Dobio sam novi razlog.

Bio sam najsretniji čovjek.

U glavi sam već stvarao slike budućnosti.

Zamišljao sam prvi zagrljaj.

Prvi pogled.

Prve riječi.

Prve korake.

Zamišljao sam kakav ću otac biti.

Što ću napraviti da moje dijete osjeti ono što je najvažnije.

Ljubav.

Sigurnost.

Prisutnost.

Htio sam mu dati ono što sam ja kroz život najviše cijenio.

Osjećaj da nikada nije samo.

Da uvijek ima nekoga tko će biti uz njega.

Ali život ponekad napiše stranice koje čovjek nikada ne bi sam izabrao.

Nedugo nakon te velike sreće došao je trenutak koji nas je slomio.

Saznao sam da je moja djevojka imala spontani pobačaj.
U samo jednom trenutku sve se promijenilo.
Osjećaj sreće zamijenila je tišina.
Uzbuđenje je zamijenila bol.
Planovi koje sam već stvarao u glavi odjednom su nestali.
Od čovjeka koji je zamišljao budućnost postao sam čovjek koji se pokušavao pomiriti s gubitkom.

Iako sam to dijete tek čekao, u mom srcu je već imalo svoje mjesto.
Već sam ga volio.
Već sam ga zamišljao.

Već sam mu dao dio svojih snova.
Zato je taj gubitak toliko bolio.

Jer čovjek ne mora nekoga držati u rukama da bi ga volio.
Ponekad se ljubav rodi puno prije prvog susreta.

Vratio sam se osjećaju praznine koji sam poznavao iz nekih najtežih razdoblja života.

Onom osjećaju kada kuća izgleda ista, ali nešto nedostaje.

Kada ljudi oko tebe nastavljaju svoj dan, a ti u sebi nosiš nešto što je teško objasniti.

Pitao sam se:

“Zašto se neke stvari događaju baš onda kada se čovjek počne nadati?”

“Zašto život nekada prvo podari nešto predivno, a onda to uzme?”

Nisam imao odgovore.

Možda ih nikada neću ni imati.

Ali znao sam jednu stvar.

Nisam smio dopustiti da me bol potpuno slomi.

Jer već sam jednom naučio kako izgleda ustati nakon gubitka.

U tim trenucima uz mene je bio Dario.

Još jednom mi je pokazao što znači pravo prijateljstvo.

Nije pokušavao pronaći savršene riječi.

Jer postoje boli koje se ne mogu izbrisati jednom rečenicom.

Neke stvari čovjek mora proživjeti.

Ali ono što možeš napraviti jest biti uz nekoga.

A on je bio tu.

Slušao me.

Razumio me.

Davao mi podršku onda kada mi je najviše trebala.

Kada čovjek prolazi kroz najteže trenutke, tada vidi tko stvarno ostaje.

I tada sam još jednom shvatio koliko vrijede ljudi koji ne odlaze kada postane teško.

Ali život, koliko god puta srušio čovjeka, ponekad mu ponovno pokaže razlog zašto treba nastaviti.

Nakon tog teškog razdoblja nastavila se moja glazbena priča.

S Halidom Muslimovićem snimio sam emisiju.

Za mnoge je to možda bio samo jedan televizijski trenutak.

Ali za mene je značio puno više.

Stajati pored čovjeka koji je desetljećima u glazbi bilo je nešto o čemu sam prije samo mogao sanjati.

Dok sam tamo sjedio, nisam vidio samo taj trenutak.

Vidio sam cijeli svoj put.

Vidio sam dječaka koji je sanjao.

Vidio sam mladića koji je padao i dizao se.

Vidio sam sve suze.

Sve borbe.

Sve trenutke kada sam mislio da možda neću uspjeti.

I shvatio sam da me svaki od tih trenutaka doveo upravo tamo.

Nakon emisije nastavili smo raditi na mojoj prvoj pjesmi.

Za nekoga je to možda samo pjesma.

Ali za mene nije.

To je dio mene.

U njoj su moje emocije.

Moja priča.

Moje uspomene.

Sve ono što sam godinama nosio u sebi.

Glazba mi nikada nije bila samo zabava.

Bila je moj način da kažem ono što nekada nisam znao izgovoriti.

Bila je moj glas onda kada riječi nisu bile dovoljne.

Danas postoji i mogućnost mog pojavljivanja u Areni Zagreb u 12. mjesecu.

Sama pomisao na to u meni budi posebne osjećaje.

Arena Zagreb.

Mjesto koje sam toliko puta zamišljao u svojim snovima.

Mjesto gdje sam zamišljao svjetla, publiku i trenutak kada ljudi zajedno pjevaju moje pjesme.

Ne znam još gdje će me ovaj put odvesti moj put.

Ali znam jedno.

Dat ću sve od sebe.

Jer moj cilj nije samo stati na pozornicu.

Moj cilj je da ljudi osjete moju priču.

Da kroz moje pjesme osjete borbu.

Ljubav.

Gubitke.

Padove.

I ono najvažnije.

Ponovno ustajanje.

Danas još više razumijem da materijalne stvari nisu ono što čovjeka čini sretnim.

Novac.

Stvari.

Status.

Sve to može doći i proći.

Ali ljudi koje voliš.

Obitelj.

Prijatelji.

Uspomene.

To je ono što ostaje.

Jer na kraju života neće biti važno koliko smo imali.

Bit će važno koliko smo voljeli.

Koliko smo dali drugima.

I kakav smo trag ostavili iza sebe.

Možda još nisam stigao tamo gdje želim biti.

Možda me još čeka puno borbi.

Ali danas znam nešto što prije nisam znao.

Ne moraš imati lagan put da bi ostvario velike snove.

Ponekad upravo najteži putevi naprave najjače ljude.

A ako jednog dana stanem pred punu Arenu i čujem ljude kako pjevaju moje pjesme, u sebi ću vidjeti onog malog Ivana iz Vojnića.

Onog dječaka koji nije imao puno.

Ali je imao veliki san.

I reći ću mu:

“Vrijedilo je vjerovati.”

EPILOG OVOG POGLAVLJA

Još uvijek pišem svoju priču

I sada, dok ovo pišem, nalazim se upravo ovdje.

U sadašnjosti.

Ne pričam više samo o onome što je bilo.

Ne vraćam se samo na stare uspomene.

Ne govorim samo o trenucima koji su prošli.

Ovo je moj život koji se još uvijek događa.

Ovo sam ja danas.

Čovjek koji još uvijek sanja.

Čovjek koji još uvijek pokušava.

Čovjek koji još uvijek piše svoju priču.

Još uvijek nemam sve odgovore.

Ne znam što će donijeti sutra.

Ne znam koliko će još izazova biti ispred mene.

Ne znam hoće li se svaki san koji nosim u sebi ostvariti baš onako kako sam zamišljao.

Ali prvi put nakon dugo vremena ne bojim se nepoznatog.

Jer znam kroz što sam sve prošao.

Znam koliko puta sam mislio da neću moći.

Znam koliko puta sam morao pronaći snagu onda kada sam mislio da je više nemam.

I svaki put sam ipak nastavio.

Od malog dječaka iz Vojnića koji je sanjao da ga netko čuje.

Dječaka koji je pjevao iz srca, iako nije znao hoće li ga ikada netko drugi čuti.

Preko trenutaka kada me život slomio.

Kada sam izgubio oca.

Kada sam morao odrasti prije vremena.

Kada sam se pitao imam li dovoljno snage nastaviti.

Do čovjeka koji danas ponovno gradi svoje snove.

Koji ponovno vjeruje.

Koji ponovno uzima mikrofon u ruke.

U ovom trenutku stvaram svoju prvu pjesmu.

U ovom trenutku stvaram nešto što nije samo glazba.

Stvaram dio svoje priče.

U svaku riječ, svaki ton i svaki osjećaj stavljam dio sebe.

U ovom trenutku razgovaram o mogućnosti nastupa u Areni Zagreb.

Mjestu koje sam nekada samo zamišljao u svojim snovima.

Mjestu koje mi se činilo tako daleko.

A danas postoji mogućnost da jednog dana stanem tamo.

Možda još ne znam hoće li se taj trenutak dogoditi.

Ali znam da sam već napravio nešto veliko.

Pokušao sam.

Nisam ostao samo sanjar.

Postao sam čovjek koji se bori za svoj san.

Možda još nisam na cilju.

Ali više nisam ni onaj isti dječak koji je sumnjao u sebe.

Danas znam svoju vrijednost.

Znam koliko sam puta pao.

Znam koliko sam puta ustao.

Znam da su me gubitci promijenili.

Ali nisu me uništili.

Znam da su me teški trenuci boljeli.

Ali su me naučili cijeniti ono što imam.

Naučili su me da se male stvari ne podrazumijevaju.

Da zagrljaj vrijedi.

Da podrška vrijedi.

Da ljudi koje voliš vrijede najviše.

Moja priča nije priča o savršenom životu.
Nikada nije ni bila.
Ovo nije priča u kojoj je sve išlo lako.
Ovo je priča o borbi.
O ljubavi.
O obitelji.
O prijateljima koji ostanu kada nije jednostavno.
O ljudima koji se vrate kada ih najmanje očekuješ.
O snovima koje nisam pustio ni onda kada je bilo najteže.

Možda će jednog dana ljudi slušati moje pjesme.
Možda će gledati moje nastupe.
Možda će vidjeti samo trenutak uspjeha.

Vidjet će pozornicu.
Svjetla.
Publiku.
Ali ja ću uvijek znati što je bilo iza toga.
Znat ću koliko je suza proliveno.
Koliko je noći provedeno u razmišljanju.
Koliko je puta trebalo skupiti snagu i reći sebi:

“Idemo još jednom.”

Zato danas ne gledam na svoj život kao na nešto što mi se samo dogodilo.

Gledam ga kao priču koju još uvijek pišem.

Svako novo jutro je nova stranica.

Svaka nova pjesma je novi dio mene.

Svaki čovjek koji je ostao uz mene dio je te priče.

Svaka bol koju sam preživio dio je mog puta.

Svaki san koji još uvijek nosim razlog je za nastavak.

Ne znam kako će završiti ova knjiga.

Možda ni ne treba još imati kraj.

Jer neke priče nisu stvorene da završe brzo.

Neke priče se pišu cijeli život.

Ali znam jedno.

Dok god imam vjeru.

Dok god imam ljubav prema glazbi.

Dok god imam ljude koje volim.

Moja priča još traje.

Ovo nije kraj.

Ovo nije zadnja stranica.

Ovo je samo početak jednog novog poglavlja.

A kada danas pogledam oko sebe, shvatim da nijedan čovjek ne prolazi svoj put potpuno sam.

Koliko god sam kroz život imao trenutaka kada sam mislio da nemam snage, uvijek su postojali ljudi koji su ostali uz mene.

Sara.

Dario.

Bina.

Svaki od njih ostavio je neizbrisiv trag u mom životu.

Bili su uz mene kada sam se smijao, ali još više onda kada mi nije bilo osmijeha.

Nisu me gledali kroz moje uspjehe ili neuspjehe.

Gledali su mene kao čovjeka.

I upravo zato njihovo prijateljstvo za mene nema cijenu.

S vremenom je u moj život ušla i Matea.

U početku je bila Darioova djevojka.

Ali vrlo brzo postala je puno više od toga.

Postala mi je kao sestra.

Netko tko je svojim karakterom, dobrotom i iskrenošću pronašao posebno mjesto u mom srcu.

Kada danas pogledam njih dvoje, ne vidim samo svoje prijatelje.

Vidim obitelj koju mi je život podario.

Dario mi je odavno postao brat kojeg nisam dobio rođenjem.

A Matea sestra koju sam dobio srcem.

To su ljudi s kojima mogu biti potpuno svoj.

Ljudi pred kojima ne moram glumiti da sam jak kada nisam.
Ljudi koji su ostali uz mene kroz lijepe dane, ali i kroz one najteže.
I zato danas osjećam nešto što dugo nisam osjećao.

Spokoj.

Ne zato što je moj život postao savršen.

Nije.

I dalje će biti izazova.

I dalje će biti uspona i padova.

Ali danas znam da ih više ne prolazim sam.

Imam ljude koje volim.

Ljude kojima vjerujem.

Ljude koje smatram svojom obitelji.

I zato danas, prvi put nakon dugo vremena, mogu iskreno reći da sam sretan.

Sretan jer polako učim uživati u životu.

U malim trenucima.

U razgovorima.

U smijehu.

U glazbi.

I u ljudima koje mi je život poslao.

Ako sam kroz sve ove godine nešto naučio, onda je to da se najveće bogatstvo ne mjeri onime što imaš.

Nego ljudima koji ostanu uz tebe kada se ugase sva svjetla.

A ja sam neizmjereno zahvalan što ih imam.

Kada danas pogledam svoju obitelj, srce mi je puno.

Život nas nije mazio.

Prošli smo kroz trenutke za koje smo mislili da ih nikada nećemo moći preživjeti.

Ali unatoč svemu, danas ponovno imamo razloga za osmijeh.

Moja mama Božana danas ponovno ima onaj osmijeh koji sam toliko dugo želio vidjeti.

Nakon svih suza koje je prolila i svega što je prošla, danas je najsretnija kada je okružena svojim unucima.

Gledati je kako ih grli, kako se s njima smije i uživa u svakom njihovom koraku ispunjava mi srce mirom.

Tada shvatim da, iako neke rane nikada potpuno ne zacijele, život ipak pronade način da vrati radost.

Moja sestra Martina danas je majka dviju predivnih kćeri.

Kad ih gledam, u njima vidim nastavak naše obitelji, novu radost i podsjetnik da se život, bez obzira na sve što nam oduzme, uvijek nekako nastavlja.

Moja mlađa sestra Ana danas s nestrpljenjem iščekuje dolazak svog sina.

Sretan sam dok gledam koliko ljubavi već nosi u sebi i znam da će biti divna majka.

I moj stariji brat Mateo također čeka dijete.

Kada pogledam sve nas, shvatim koliko se život promijenio.

Nekada smo bili djeca koja su zajedno odrastala pod istim krovom.

Danas svatko od nas gradi svoju obitelj, ali ono što nas povezuje ostalo je isto.

Ljubav.

Poštovanje.

I uspomene koje ćemo zauvijek nositi u srcu.

Vjerujem da bi tata, kada bi nas danas mogao vidjeti, bio ponosan.

Ponosan što se naša obitelj, unatoč svim olujama koje je prošla, nije raspala.

Ponosan što se naš dom ponovno ispunjava dječjim smijehom.

Ponosan što njegova djeca nastavljaju graditi život, baš onako kako nas je učio.

Dok gledam kako se naša obitelj širi, u meni se probudi i jedna tiha želja.

Želja koju nosim duboko u srcu.

Nadam se da će mi život jednog dana podariti dijete koje sam toliko želio.

Da ću i ja jednog dana osjetiti onaj zagrljaj o kojem sam toliko puta maštao.

Da ću imati priliku biti otac i svojem djetetu pružiti ljubav, sigurnost i podršku kakvu zaslužuje.

Vjerujem da za sve postoji pravo vrijeme.

Zato danas ne živim u žaljenju zbog onoga što nisam dobio.

Živim u nadi za ono što tek dolazi.

Jer, nakon svega što me život naučio, znam da se najljepše stvari ponekad dogode onda kada ih najmanje očekujemo.

HVALA

Ako ste stigli do posljednje stranice ove knjige, želim vam od srca reći jedno veliko **hvala**.

Hvala što ste odvojili svoje vrijeme kako biste upoznali moj život, moje uspone, padove, suze, osmijehe i snove.

Nadam se da ste kroz ove stranice osjetili koliko ljubav, obitelj, prijateljstvo i vjera u sebe mogu biti jači od svake prepreke.

Ako je moja priča barem jednoj osobi dala nadu, snagu ili razlog da ne odustane od svojih snova, onda je ova knjiga ispunila svoju svrhu.

Ovo nije kraj.

Ovo je samo završetak jednog poglavlja mog života.

Najljepše stranice tek čekaju da budu napisane.

Hvala što ste bili dio mog putovanja.

S ljubavlju,

Ivan Barišić

SADRŽAJ

Predgovor – Kad tišina progovori

Prvo poglavlje – Dječak koji je sanjao više

Drugo poglavlje – Kad shvatiš da ne pripadaš

Treće poglavlje – Dom koji se ne može kupiti

Četvrto poglavlje – Badnja večer koja je promijenila sve

Peto poglavlje – Kad dijete preko noći postane čovjek

Šesto poglavlje – Jedina prijateljica protiv cijelog svijeta

Sedmo poglavlje – Brat kojeg nisam birao po krvi

Osmo poglavlje – Prvi korak prema snu

Deveto poglavlje – Beograd ili ništa

Deseto poglavlje – Riječi koje bole, ali grade

Jedanaesto poglavlje – Kad san postane stvarnost

Dvanaesto poglavlje – Ljudi koji se vrate u pravi trenutak

Trinaesto poglavlje – Između najveće sreće i najveće boli (*Novi početak čovjeka koji nikad nije prestao sanjati*)

Epilog – Još uvijek pišem svoju priču

„Kraj ove knjige nije kraj moje priče.

Najljepša poglavlja tek dolaze.“